

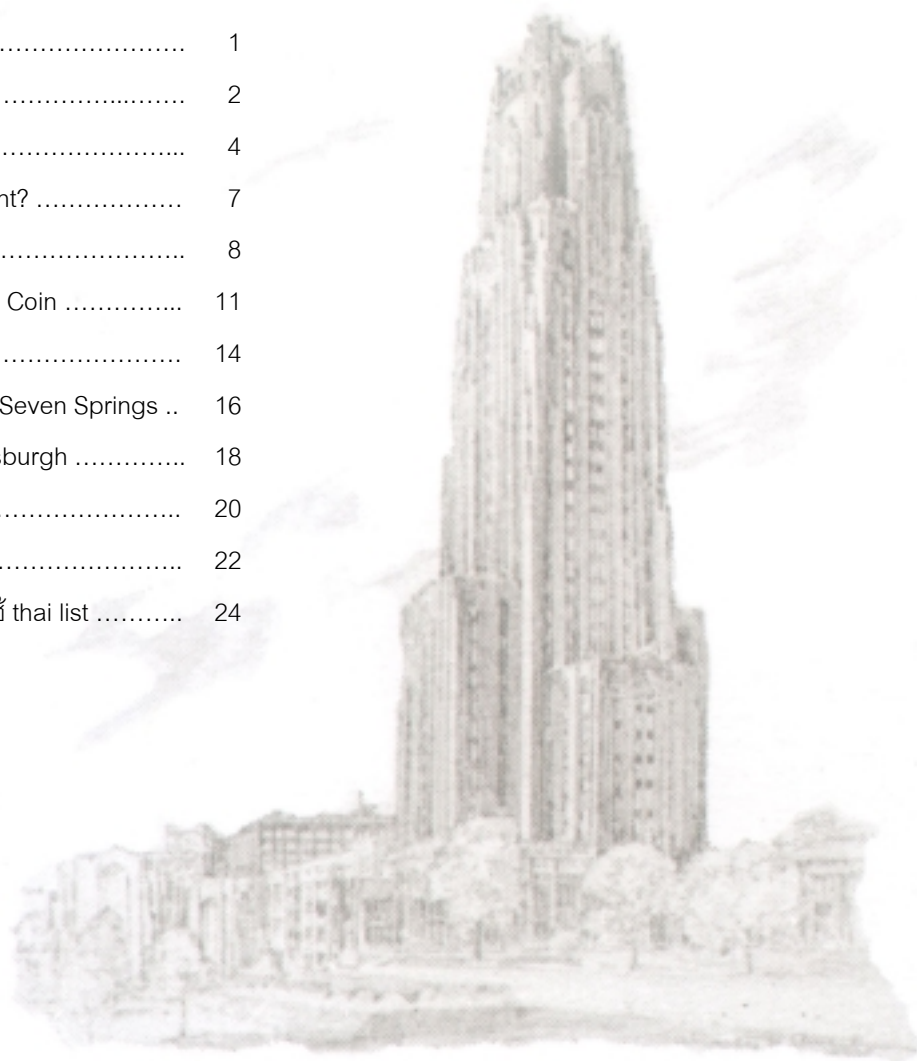

Newsletter Volume 6

ฉบับ หนาวนี้ที่พิทส์เบิร์ก

January 2001

แนะนำน้องใหม่	1
ว่าด้วยเรื่องของศีล	2
คูจิต	4
What Do Women Want?	7
TSA สัญจร	8
Two Sides of a Same Coin	11
ผู้หญิงที่ผู้ชาย say no!	14
เจ็ดชั่วโมงฤดูหรรษา ณ Seven Springs ..	16
Oriental Menu in Pittsburgh	18
คอลัมน์ “แซกรับเชิญ”	20
ภัยใกล้ตัว!	22
ระเบียบปฏิบัติในการใช้ thai list	24

UNIVERSITY OF PITTSBURGH
PITTSBURGH, PENNSYLVANIA

ทักทายกันก่อน (นะ)

สวัสดี Spring semester 2001 ค่ะ พี่ ๆ เพื่อน ๆ และ น้อง ๆ U. PITT ทุกผู้ทุกนาม ถ้าใครได้ติดตาม TSA Newsletter มาตลอด จะทราบว่าพื้นที่ตรงนี้เอาไว้ทักทาย (จริง ๆ) โดยเฉพาะ ก็เลยขอยืดชื่อคอลัมน์ และรูปแบบเดิมเอาไว้แล้วกันนะค่ะ ขอต้อนรับเข้าสู่แวดวงการศึกษา บ้านเท็ง และ ท่องเที่ยว และชีวิตแบบ Pittsburgh อีกครั้ง

เห็น Newsletter ฉบับก่อน เค้านอกว่าเป็นฉบับที่ 5 ฉบับนี้ก็ 6 แล้วกันค่ะ ซึ่งคาดว่าจะหนักกว่าปกตินิดนึง เพราะได้นำมาปกกาหน้าใหม่ที่มีความตั้งใจอย่างรุนแรงที่จะนำบทความมาลง ทางคณะผู้จัดทำรู้สึกขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่งจริง ๆ ค่ะ และยังมีเรื่องราวสาระชั้น ติดตามมาอย่างต่อเนื่องจากสมาชิกที่ส่งต่อบทคัดลอกที่น่าสนใจมาให้ได้ใช้สลายตาและ สมองกัน รวมทั้งนามปากกาที่ตั้งเดิมที่ส่งบทความเข้าสู่ Newsletter มาตลอดก็ยังคงเหนียวแน่นกันต่อไป

ไหน ๆ Newsletter เล่มก่อน ๆ หน้านี้ เคื่อก็มีชื่อกันทั้งนั้น สำหรับเล่มนี้ก็เอาอย่างนี้แล้วกัน ในเมื่ออากาศตอนนี้มันหนาวนัก อุณหภูมิ windchill -30 องศาเซลเซียส ก็ให้ edition ที่ 6 เล่มนี้เป็น “ฉบับหนาวนี้ที่พิทส์เบิร์ก” ก็แล้วกัน หนาว ๆ แบบเนี้ย คงจะทำให้เรา ๆ ได้ ซึมซาบบรรยากาศจากปลายปากกาที่ต่างออกไปจากเคย

มาถึงพื้นที่สุดท้าย (ซึ่งปรกติเค้านิยมเอาไว้ขอบคุณผู้มีอุปการะคุณกัน) ทางคณะผู้จัดทำ ต้องขอขอบพระคุณนามปากกา นามแฝง นามส่งต่อ และนามคัดลอก (อันนี้ขึ้นอยู่กับว่า บทความนั้นท่านได้แต่ใดมา) ทุกท่านไว้ในะที่นี้ด้วยค่ะ ที่กรุณาสละเวลาอันมีค่า สละบดปากกา ขยับ mouse ส่งบทความมาให้พวกเราได้ทั้งสาระและบันเทิงกัน หวังว่าโอกาสต่อไป คงจะได้มารวมเล่มกันอีกครั้งนะค่ะ

สุดท้ายจริง ๆ ... ขออาศัยโอกาสนี้แสดงความยินดีกับ “พี่หนึ่ง” ดีออกเตอร์สาวสวยคนใหม่ของ School of Information Science ... Congratulations! ค่ะ ... และขอต้อนรับด้วยความอบอุ่นจากนักเรียนไทยเก่า ๆ ใน Pittsburgh สู่หนุ่มสาวผู้มาใหม่ที่น่ารักทุกคนนะค่ะ บรรยากาศดี ๆ แบบนี้ ... “หนาวนี้ที่พิทส์เบิร์ก” คงไม่หนาวเท่าไรแล้วหละ ... จริงจริง

พบกันฉบับหน้าค่ะ

คณะผู้จัดทำ

January 2001

คณะผู้จัดทำ: ณัฐริมา วิทยภิญโญ
ศิรินุช กิตติวรพัฒน์
พงษ์ศักดิ์ ประสิทธิ์แสงอารีย์
กวิน ฉัตรานนท์
ทวีดา กมลเวชช (บรรณาธิการ)

UNIVERSITY OF PITTSBURGH
PITTSBURGH, PENNSYLVANIA

แนะนำน้องใหม่.....

อ่าน TSA สัญจรของ DJ RUDY (ดีเจ รูดี้ รูดี้) แล้วชักอยากจะเล่าให้ฟังบ้างว่า หนุ่มสาวที่มาจากใหม่ เค้าเป็นยังงัยกันบ้าง (ขออภัยที่คอลัมน์นี้ต้องเป็นคอลัมน์แรก แซงหน้า DJ Rudy อันเนื่องมาจากงานนี้เป็นของน้องใหม่เค้านะ) อย่าคิดว่า TSA ไปเที่ยวแล้ว การดูแล take care ผู้มาใหม่จะบกพร่องไป.....ปล่าวเลย เพราะเราเตรียมการไว้ดี TSA ชุดหนึ่งยัง remain อยู่ใน Pittsburgh และอีกชุดหนึ่งก็บึ่งกลับมาจนทันวันที่หนุ่มสาวเหล่านั้นที่ว่ามาถึงพอดี

“ หมี “ หนุ่มร่างเล็ก ชาว สัมมาครวระดีมาก (พีๆ บางคนนึกนิยม) มาถึงเป็นคนแรก ไปอาศัยอยู่ที่เซียง กา รี่ ล่า อยู่แถวๆ Melwood (ได้ยินมาว่าจั้น) และไม่ทันไรก็ไปเล่น ice skate และถูกใจ apartment แถวๆ Giant Eagle Shadyside ไปแล้ว (Master's IE)

“ Nott & Tee “ สาวสวย หนุ่มหล่อ (แล้วทำไมต้องเขียนไว้ด้วยกันด้วยนะ??) เธอและเขามาจาก Madison, Wisconsin ได้ข่าวว่าสาวสวยคนนี้ทำข้าวมันไก่อร่อย นี่ก็นึกว่าจะปิดครัวไปอาศัยเขาอยู่เหมือนกัน (Tee: Master's IE, Nott: ยังล้งเลอยู่)

“ เดช “ รั้วของชาติที่มีธงสีแดง-ขาว-น้ำเงิน-ขาว-แดง (ชาติไทยนั่นเอง) ทางกองทัพส่งมาศึกษา Civil Engineer เดชเป็นผู้มาใหม่ที่ตรงมาจากเมืองไทย ทำทางสะบักสะบอมสุดๆ ตอนมาถึง ตอนนี้อยู่ตัวแล้ว พี่บอย take care ได้ดี (TSA ขอขอบพระคุณ)

ยังไม่หมดแต่ขอค้นด้วยงานปีใหม่ของหนอย หนุ่มสาวหน้าใหม่ได้ไปทานกระเพาะปลา ไก่สะเต๊ะ และชาดำเย็นที่บ้านปู (Chem) และไป countdown พร้อมกับ Time Square, NY ที่บ้านปูและพี่ปู (CMU) กันทั้งคืดทั้งแข็ง และที่นั่นเราได้เจอ

“ เอง “ (มารู้ทีหลังว่าเป็นน้องของเอ วิภาวี) สาวน้อยอีกคนหนึ่ง มาเริ่ม ELI ที่นี่ ตอนนีกำลังตัดสินใจว่าจะเลือกเรียนอะไร เรายังไม่ได้เจรจกันมากนัก เพราะมัวแต่ขำกึ่งกับเกมปีใหม่ แต่เมื่ออาทิตย์ที่แล้วเจออีกทีก็พบว่า ELI ง่ายไปเสียแล้ว ไม่เป็นไรมางาน welcome แก่เมื่อก่อนละกันนะ

หลังปีใหม่ได้เจอคนหนุ่มคนสาวใหม่ๆ เพิ่มขึ้นอีกเพียบ (เพียบที่ว่านี้ 7 คน) จริงๆ จะว่าไป 2 ใน 7 นี้ก็เป็นคนเก่าที่นี้ตั้งแต่ Fall ปีที่แล้ว แต่ไปใช้ชีวิตสันโดษอยู่แถวๆ Mcknight Rd. TSA เพิ่งค้นพบ 1 หนุ่ม 1 สาวนี้ เลยนับอยู่กับคนใหม่ เธอคือ “โอ้ Law School” (เรียนยากจริงๆ คืดยังงัยนะ) และหนุ่มร่างใหญ่ “ ป๊อป “ ELI นั่นเอง

ผ่านไปถึง 2 มกร “ ดัน “ Ph.D. Telecom ผู้พกพาบรรยากาศ Colorado Boulder มาเยือน PGH หนุ่มคนนี้เพิ่งไป ski มา พอมาถึง PGH ก็ป่วยซะแล้ว นำเห็นใจจริงๆ ได้ข่าวว่ากลับไปชนของอีกรอบ รักษาสุขภาพด้วยนะอย่าหักโหม!

จากการได้พบเจออีก 3 ผู้มาใหม่หลังปีใหม่ เขาเหล่านี้ได้นำ TSA ไปรู้จักหนุ่มสาวหน้าใหม่อีกสองคน คือ “ ซอร์ และ แพ็ค ” เขาและเธอมาจาก Colorado เหมือนกัน (ซอร์เป็นเพื่อนใช้ --เฮย GSPIA ที่ DJ. Rudy กล่าวถึงนั่นเอง) ซอร์มาต่อ Ph.D. Telecom แพ็คตรีเรียน MBA อยู่ Duquesne (เราเหมาไว้ด้วย)

สุดท้ายด้วยการปฏิบัติหน้าที่ Student Coordinator ที่ดีของหนุ่มๆ TSA (ถ้าตกลงไปบ้างอย่าว่ากันเลยนะ ขออภัยด้วยแล้วกัน) เราเลยได้ข่าวผู้มาใหม่อีก 1 คน กับสาวหน้าเก่าที่เพิ่งเข้า PITT อีก 1 คน สาวที่ว่าคือ “ ลู “ ซึ่งใครๆ ที่เป็นขาประจำ Yumwok คงรู้จักดี เธอได้สละเวลาทำมาหากิน เข้าไปเรียนเสียแล้ว แต่ก็ยังทำงานอยู่ ทำจะงานหนักละคราวนี้ ผู้มาใหม่ปิดท้ายคือ “ คม “ (ELI) มาจากเมืองไทยเหมือนกัน ตอนนีฝึกภาษาอยู่กับ Tony Dui ลูกครึ่งไทยแถว Center ตอนนีคมกำลังมองหาที่อยู่อาศัยแบบ Short term lease เพราะอาจย้าย state ได้ (โอ...อยู่ PITT ด้วยกันแล้ว ยังจะไปไหนอีกละ...PITT นำอยู่น่าอยู่)

ได้มีโอกาสทำความรู้จักหนุ่มสาว Spring 2001 มาพักใหญ่ เลยอยากบอกเล่าเก็บให้ได้รับทราบกัน จะได้จำได้ง่ายๆ เวลาเขาและเธอแนะนำตัวกันตอน welcome party introduction (เห็นใครหน้าตาน่าคุยด้วย ก็คุยเลยนะ)

ลอดจาก Fort Pitt Tunnel ออกมาเจอวิว Pittsburgh เมื่อครั้งแรกออกจากสนามบิน ผ่าน Station Square เข้า Forbes ผ่าน Cathedral of Learning และ Heinz Chapel สู North Oakland รวมถึง trip ที่พา หนุ่มสาวหน้าใหม่ไป Robinson Township, Ross Park Mall, Strip District, Downtown และ Mount Washington (ด้วย incline) แล้วคงทำให้รัก Pittsburgh มากขึ้นไม่มากนักน้อย

หวังว่าจะได้ไปเฝ้ามันนี่ กินมันนี่กันนี้ ด้วยกันอีกนะ

ยินดีต้อนรับทุกคนสู Pittsburgh

คนไทยใน Pittsburgh

ว่ากันด้วยเรื่องของศีล

โดย จันทน์กะพ้อ

สวัสดีค่ะ พี่ ๆ น้อง ๆ เพื่อน ๆ ชาวพิภพทุกคน เทอมใหม่เริ่มแล้วนะคะ น้องใหม่หน้าตาสดใสมากันเยอะแยะ ในฐานะรุ่นพี่ ขอถือโอกาสกล่าวต้อนรับน้องใหม่ในคอลัมน์นี้ซะเลยนะคะ .. ยิน ดี ตั้ อ น รั บ ค่ะ ☺

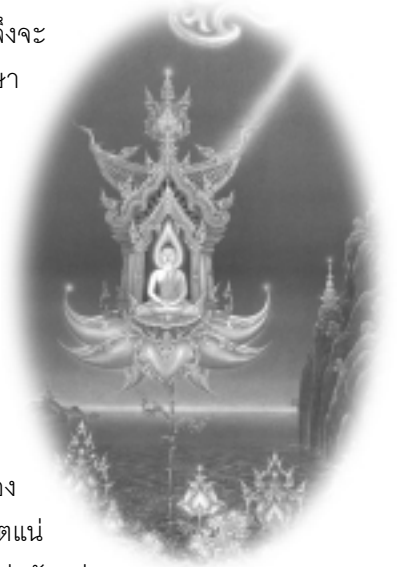
จันทน์กะพ้อเป็นผู้ติดตามอ่าน TSA Newsletter อย่างเหนียวหนึบและเหนียวแน่นทุกเทอม มาคราวนี้อายากจะขอมีส่วนร่วมบ้าง เลยขอเขียนเองซะหนึ่งคอลัมน์ และขอเป็นคอลัมน์ที่เกี่ยวกับธรรมะละกันนะคะ เพราะจันทน์กะพ้อกำลังสนใจ และศึกษาอยู่ค่ะ

...

เนื่องด้วยเหตุที่ว่าเมื่อไม่นานมานี้จันทน์กะพ้อมีโอกาสได้อ่านหนังสือคู่มือชาวพุทธ เผอิญอ่านจบบทหนึ่งพูดถึงเรื่องศีลไว้อย่างน่าฟัง น่าสนใจ เลยอยากจะทำมาฝากให้อ่านกัน ขอเริ่มด้วยความหมายของศีลก่อนนะคะ คำว่า "ศีล" ตามพจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลศัพท์ ของพระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต) หมายถึง ความประพฤติดีทางกายและวาจา การรักษากายและวาจา ให้เรียบร้อย ข้อปฏิบัติสำหรับควบคุมกายและวาจาให้ตั้งอยู่ในความดีงาม ข้อปฏิบัติในการเว้นจากความชั่ว หรือความสุจริต ทางกาย วาจาและอาชีวะ มักใช้เป็นคำเรียกอย่างง่ายของคำว่า "อริศีลสิกขา" สำหรับศีลที่จะเอามาฝากกันในวันนี้คือ ศีล ๕ ค่ะ... ในสังคมปัจจุบัน ปัญหาที่เกิดขึ้น ล้วนเกิดแต่จากการละเมิดศีล ๕ ด้วยกันทั้งสิ้น ศีล ๕ จึงเป็นมาตรฐานวัดความปกติของสังคม ได้เป็นอย่างดี หากสังคมใดวุ่นวาย สังคมนั้นยังขาดแคลนศีล ๕ ในหนังสือกล่าวไว้ว่า .. การแก้ไขสังคมที่ไม่ปกติ อันเกิดจากการ ละเมิดศีลที่ออกมาในรูปของอาชญากรรมประเภทต่าง ๆ ด้วยการปราบปรามทำโทษ จึงเป็นการแก้ที่ปลายเหตุนอกจากจะแก้ยาก แล้วยังต้องเสียทั้งกำลังคน และกำลังทรัพย์อีกมากมายนักและจะต้องแก้กันไม่รู้จักจบสิ้น แต่ถ้าเราหันมาแก้ด้วยการหาวิธีการใดก็ตาม ให้คนเห็นความสำคัญของศีล และพากันรักษาศีลให้มาก ๆ แล้ว สังคมนั้นย่อมจะปกติสุข และจะเป็นการแก้ปัญหาสังคม ที่ต้นเหตุด้วย ในหนังสือยังกล่าวไว้อย่างน่าคิดว่า สภาพสังคมไทยปัจจุบันนี้ แนวนโยบายของรัฐบาล ส่วนมากจะสวนทางกับศีล อย่างสิ้นเชิง เช่น รัฐส่งเสริมให้สร้างโรงงานสุราใหญ่ๆ เปิดให้เล่นการพนันโดยรัฐเป็นเจ้าของ ในสถานการณ์เช่นนี้ วิธีที่จะทำให้คน หันกลับมารักษาศีล มีอยู่วิธีเดียวคือ หันมาจัดการกับตัวเราเอง ไม่ใช่จะคอยให้สังคมมีศีลกันเสียหมดก่อน แล้วเราจึงจะเป็น คนรักษาศีลเป็นคนสุดท้าย อย่าไปแก้ที่สังคม ต้องแก้ที่ตัวเราเองอันดับแรก ด้วยการรักษาศีล ๕ เพราะการรักษาศีล ๕ นั้น นอกจากตัวเราจะปลอดภัย-แหว ที่แสดงออกมาทางกาย และวาจาแล้ว คนที่อยู่ใกล้เคียงเราเขาก็ยังพลอยได้รับอานิสงส์ ตามไปด้วย นั่นคือ นอกจากเขาจะไม่ได้ได้รับความเดือดร้อน เพราะความไม่ปกติทางกายและวาจาของเราแล้วเขายังจะได้เห็น ตัวอย่างที่ดีอันจะก่อให้เกิดความศรัทธาและความเลื่อมใสที่จะเป็นเหตุให้เขาอยากจะทำรักษาศีลตามเราไปด้วยก็ได้ จันทน์กะพ้อขอขอบคุณคำกล่าวที่ว่า เพราะศีลหรือความปกตินั้นเป็นพื้นฐานของความดีทั้งปวง เมื่อพื้นฐานของเราดีแล้ว คุณธรรมหรือสาระต่าง ๆ ย่อมจะปลูกฝังได้ง่าย เหมือนพื้นดินดี เมื่อเราจะหว่านหรือปลูกพืชอะไรที่ดีก็ย่อมจะงอกงามดี อ่านแล้วรู้สึกดีจังค่ะ เพราะในส่วนลึกเชื่อมั่นเสมอว่า ถ้าคนเราคิดดี ทำดี ไม่หว่านไถ่กับสิ่งที่จะมาชักจูงไปในทางที่ผิด สังคมก็จะดีได้ ปัญหาที่เมืองไทย กำลังเผชิญก็จะค่อย ๆ ลดลงไป รากฐานของบางสิ่งบางอย่างใช้เวลาในการสร้าง แต่จะเป็นสิ่งที่เป็นประโยชน์อย่างล้นเหลือ ในอนาคตแน่นอนค่ะ .. อยากจะชักชวนให้ช่วยกันรักษาศีลตั้งแต่วันนี้เลยคะ .. ค่อยๆ เป็น ค่อยๆ ไปก็ได้ ไม่ว่าจะอยู่แล้ว ☺

...

ก่อนจะจบคอลัมน์นี้ ขอเอาประโยคที่อ่านแล้วตรึงใจ เตือนใจ ซึ่งจันทน์กะพ้อได้มาจากหนังสือของท่านพุทธทาสฯ มาฝากไว้เพื่อเตือนสติกันนะคะ เก็บไว้อ่านตอนว่างๆ ก็ได้ค่ะ เดี่ยวจะตลาายซะก่อน ☺

- ถ้าทำอะไรด้วยสติปัญญา มิใช่ด้วยความอยากหรือความหวัง ก็ไม่มีทางที่จะเป็นทุกข์เพราะความผิดหวัง ดังนั้น เมื่อสิ่งใด แสดงอาการต่อต้านในลักษณะที่เรียกว่าผิดหวัง ก็รีบสลัดโยนทิ้งสิ่งนั้นออกไปเสียก่อน เพื่อไม่ต้องมีความผิดหวัง แล้วก็ทำสิ่งนั้นต่อไป ด้วยสติปัญญาล้วน ๆ โดยไม่ต้องหวัง
- ตน (ซึ่งเป็นผลของความยึดมั่นด้วยอุปทาน) นั้นแหละเป็นสิ่งที่ทำความทุกข์ให้แก่ตน และจะเปลื้องทุกข์ให้แก่ตนได้ด้วย จงรู้จักมัน ให้ถึงที่สุด ทั้งสองทางเกิด
- เราไม่รู้ธรรมะไม่ได้เพราะไม่รู้แม้แต่ปัญหาในชีวิตของตัวเองที่กำลังมีอยู่ ว่ามีอยู่อย่างไร จึงได้แต่ลูปคล้ำธรรมะ ในลักษณะที่เป็น สิลิปตปรามาส หรือไสยศาสตร์ไปเสียหมด
- ชีวิตนี้มันจะเกิดความคิดนี้รู้สึกว่ามีตัวตน มีตัวกู - ของกู ขึ้นมาได้เอง สัญชาติญาณนี้เป็นแม่บทแห่งสัญชาติญาณทั้งหลาย เพราะมีตัวตน มันจึงต้องมีการกินอาหาร มีการอยู่ มีการต่อสู้ มีการสืบพันธุ์ มีอะไรครบไปหมดเลย เพราะมันตั้งอยู่บนรากฐานแห่งสัญชาติญาณของการมีตัวตน นี่ขอให้พิจารณาดูให้ดีว่า อันนี้แหละเป็นปัญหาที่ยากที่สุด เพราะว่าการเห็นแก่ตัวตานั้น มัน เป็นสัญชาติญาณที่ละไม่ได้ ยังละไม่ได้ก็ขอให้ควบคุมสิ ให้เห็นแก่ตนในทางที่ถูกต้องหน่อยสิ คือ อย่าไปทำอันตรายผู้อื่น เห็นแก่ตนชนิดที่เห็นแก่ผู้อื่นด้วยสิ.
- ในชีวิตประจำวันของคนเรานั้น มีนิเวศน์หำรบกวนอยู่เสมอ เดี่ยวความคิดเรื่องกามารมณ์มา เดี่ยวความคิดเรื่องพยาบาท ชัดแค้น ในใจมา เดี่ยวเรื่องจิตหลุดห่อเหี่ยวมา เดี่ยวจิตมันฟุ้งซ่านมา เดี่ยวความไม่แน่ใจลงเลมา ที่เรียกว่านิเวศน์หำ มนุษย์ทุกชนิดทุกชาติ ทุกภาษา จะถูกรบกวนด้วยนิเวศน์ทั้งห้าเป็นประจำวัน พอนิเวศน์ทั้งห้า อย่างใดอย่างหนึ่งก็ตามเกิดขึ้น จิตก็สูญเสียสมรรถภาพทันที คืออ่อนกำลังลงทันที แล้วก็ไม่มีความสุขด้วย พอกวาดนิเวศน์ทั้งห้าออกไปจากจิต จิตก็เข้มแข็งสดชื่น แจ่มใส มั่นคง บึกบึนขึ้นมาทันที ทำอะไรได้ดี มนุษย์จึงควรจะมีวิธีใช้ในชีวิตประจำวันที่จะกวาดนิเวศน์ทั้งห้าแต่ละอย่างๆ นี้ออกไปเสียทุกคราวที่มันมารบกวน
- ความคิดที่ดำเนินไปมากกว่าเหตุ จนไม่คิดที่จะทำอะไร หรือรับผิดชอบอะไร นั้นมิใช่การปล่อยวาง หากแต่เป็นกิเลสประเภทวิภวตัณหา ที่มีอยู่อย่างไม่รู้สีกตัวเดือดขึ้นมา
- การบวชที่แท้จริง อยู่ที่การบวชใจ คือ หลบหลักจากกิเลสและการเกิดทุกข์ การบวชทางกายภายนอกเป็นเพียงการให้ความ สะดวกหรือความง่ายแก่การบวชใจ
- ระวังการคิดปรุงของจิต มันอาจจะเอาเรื่องที่ไม่ควรคิด หรือยังไม่ต้องคิดมาคิดปรุงให้รู้สึกเป็นทุกข์หรือสุขได้ ซึ่งเป็นเรื่องหลอกโดยเท่ากัน
- ความสุขตามที่คนธรรมดาสามัญเข้าใจกันนั้น หาใช่ความสุขไม่ เป็นเพียงความเพลิดเพลินที่หลอกลวงทางอายตนะ และแพงมาก ความสุขที่แท้จริงนั้นไม่ต้องใช้เงินเลย แต่ทำให้เงินเหลือ
- ความเป็นสมาธิของจิตนั้น ธรรมชาติให้มาแต่เมล็ดพืช คือเท่าที่จะเอามาเพาะได้ ไม่ได้เพาะมาให้เสร็จ แต่มันให้มาสำหรับ เอามาเพาะได้ เช่น เมล็ดถั่ว เมล็ดข้าว เมล็ดอะไร ได้มาแต่เมล็ดพืช แล้วก็เพราะออกมาเป็นต้นไม้ ธรรมชาติไม่ได้ให้มามากกว่านั้น แต่มันก็ดีที่สุดแล้วที่ว่า ทุกคนมีเมล็ดพืชสำหรับความรอด พืชพันธุ์เมล็ดพืชสำหรับความรอดนี้ ธรรมชาติให้มาครบถ้วนแก่ทุกคน บางคนไม่รู้ ก็ไม่ได้เพาะไม่ได้ปลูก คือไม่ได้พัฒนา บางคนโชคดี เผอิญได้รู้เรื่องนี้แล้วก็ได้เพาะได้ปลูกได้พัฒนา คนนี้ก็เลยได้รับประโยชน์ทางจิตใจสูงกว่าคนธรรมดา ..

ก่อนจะจบ ขอสรุปไว้ว่า การพิจารณา ภาวนา และพัฒนาสติเป็นสิ่งที่สำคัญทีเดียว อ่านจบแล้วลองนั่งสำรวจจิตของตัวเองซิคะ ว่าตอนนี้กำลังคิดถึงเรื่องอะไรอยู่ ถ้าแยกแวกได้ละเอียดเป็นเรื่อง ๆ และสามารถจำแนกถึงสาเหตุได้แล้วละก็ .. จันทน์กะพ้อขอชอุกเลยคะ ☺

ดูจิต

นำเสนอโดย GC

สวัสดีครับเพื่อนๆ
กลับมาคราวนี้ก็คงจะไม่ได้พา
เพื่อนๆ ไปเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ
ในเมือง Pittsburgh เหมือนฉบับที่แล้ว
แต่ฉบับนี้เราจะวกมาเยี่ยมเยียนกันที่จิตของพวกเราเอง หลายๆ
คนอาจเคยไปเที่ยวดูเที่ยวชมสถานที่ต่างๆ มากมายแล้วแต่ยังไม่
เคยลองย้อนมาดูจิตของตัวเอง ก็ลองอ่านดูกันได้นะครับว่าการดูจิต
มันทำกันอย่างไร และมีประโยชน์อย่างไร บทความนี้เป็นบทความที่
เขียนขึ้นโดย**คุณสันตินันท์** อาจจะดูเหมือนยากสักนิดนึงสำหรับ
เพื่อนบางคนที่ไม่มีความรู้พื้นฐาน แต่ก็ขอเอามาลงไว้ให้เพื่อนๆ ที่สนใจ
หรือที่คิดว่าอาจจะสนใจนะครับ เพราะหลักจริงๆ มีนิดเดียว ไม่ยาก
เกินไปเลย ...เนื่องจากเนื้อหาที่จำกัดก็จะไม่อาร์มบทนาน เขียนอ่าน
กันได้ตามอัธยาศัยเลยครับ¹ (ฉบับนี้ของดตลกนะครับ 😊)

ความหมายของการดูจิต

คำว่า การดูจิต เป็นคำที่นักปฏิบัติกลุ่มหนึ่งบัญญัติขึ้นเพื่อใช้สื่อ
ความหมายกันเองภายในกลุ่ม หมายถึงการเจริญ**วิปัสสนา**
สติปัฏฐาน, จิตตานุสสติปัฏฐาน, รวมถึงธัมมานุสสติ
ปัฏฐาน(บางอย่างที่เป็นฝ่ายนามธรรม)² กล่าวอย่างย่อ ก็คือ
การเจริญวิปัสสนาด้วยอารมณ์ฝ่ายนามธรรม ได้แก่การรู้จิตและ
เจตสิกนั่นเอง

วิธีการเจริญวิปัสสนา (ดูจิต)

การเจริญวิปัสสนาทุกประเภท รวมทั้งการดูจิต ไม่มีอะไรมาก เพียง
แต่ให้ผู้ปฏิบัติ "รู้สภาวะธรรมที่กำลังปรากฏตามความเป็นจริง ด้วย
จิตที่เป็นกลางเท่านั้น" แต่จะรู้ได้ถูกต้อง ก็ต้อง (1) **มีจิตที่มีคุณ**
ภาพ และ (2) มีอารมณ์กรรมฐานที่ถูกต้อง เท่านั้น

ซึ่งจิตที่มีคุณภาพสำหรับการทำสติปัฏฐานหรือวิปัสสนา ได้แก่จิตที่
มีสติ(สัมมาสติ) สัมปชัญญะ(สัมมาทัญญู) และสัมมาสมาธิ ส่วน
อารมณ์กรรมฐานที่ถูกต้อง คืออารมณ์ที่มีตัวจริงที่สามารถแสดง
ไตรลักษณ์ได้ หรือที่นักปฏิบัติมักจะเรียกว่าสภาวะ และนักปริยัติ
เรียกว่าอารมณ์ปรมาัตถ์

¹ ศัพท์บางคำที่ไม่เข้าใจก็ข้ามไปก่อนก็ได้ครับ ไว้ลองถามเพื่อนๆ ที่
รู้ภายหลัง หรือดูจาก link บน Internet ที่ให้ไว้ก็ได้ครับ ในที่นี้ที่ไม่
ตัดคำเหล่านี้ออก ก็เพื่อให้เป็นที่ยอ้างอิงสำหรับคนที่มีความรู้พื้นฐานอยู่แล้ว . หรือถ้าจะหาความหมายบน Internet ก็ทำได้โดยไปที่
http://dharma.school.net.th/cgi-bin/bd_list.pl แล้วใส่คำลงในช่อง
ว่างที่อยู่ในกรอบ **พจนานุกรมพุทธศาสตร์** ทางซ้ายครับ

² <http://dharma.school.net.th/buddhism/MSathi4.htm>

เมื่อจะลงมือปฏิบัติ ก็ให้ (1)
มีสติเฝ้ารู้ให้ทัน (มีสัมมาสติ) (2)
ถึงอารมณ์หรือสภาวะธรรมที่กำลัง
ปรากฏ (มีอารมณ์ปรมาัตถ์) (3) ด้วยจิตที่
ตั้งมั่น ไม่เผลอส่งสายไปที่อื่น และไม่เพ่งจ้องบังคับจิต (มี
สัมมาสมาธิ) แล้ว (4) จิตจะรู้สภาวะธรรมทั้งปวงตามความ
เป็นจริง (มีสัมปชัญญะ/สัมมาทัญญู)

การมีสติเฝ้ารู้ให้ทัน หมายถึงสิ่งใดเกิดขึ้น ตั้งอยู่ หรือดับไป ก็ให้รู้
เท่าทัน เช่นขณะนั้นรู้สึกมีความสุข ก็ให้รู้ว่ามีมีความสุข เมื่อความสุข
ดับไป ก็ให้รู้ว่าคุณมีความสุขดับไป มีความโกรธก็รู้ว่ามีโกรธ เมื่อ
ความโกรธดับไปก็รู้ว่าคุณโกรธดับไป เมื่อจิตมีความทะยานอยาก
อันเป็นแรงผลักดันให้ออกยึดอารมณ์ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ก็
ให้รู้ว่ามีแรงทะยานอยาก เป็นต้น

อารมณ์หรือสภาวะธรรมที่กำลังปรากฏ ต้องเป็นอารมณ์ของจริง ไม่ใช่
ไซ้ของสมมุติ โดยผู้ปฏิบัติจะต้องจำแนกให้ออกว่า อันใดเป็นของ
จริง หรือปรมาัตถธรรม อันใดเป็นของสมมุติ หรือบัญญัติธรรม เช่น
เมื่อจิตมีความสุข ก็ต้องมีสติรู้ตรงเข้าไปที่ความรู้สึกสุขจริงๆ เมื่อจิต
มีความโกรธ ก็ต้องมีสติรู้ตรงเข้าไปที่สภาวะของความโกรธจริงๆ เมื่อมี
ความลังเลสงสัย ก็ต้องมีสติรู้ตรงเข้าไปที่สภาวะของความลังเลสงสัย
จริงๆ ฯลฯ และเมื่อหัดรู้มากเข้าจะพบว่า นามธรรมจำนวนมากผุด
ขึ้นที่อก หรือหทยรูป แต่ผู้ปฏิบัติไม่ต้องเที่ยวความหาหทยรูป หาก
กิเลสเกิดที่ไหนและดับลงที่ไหน ก็รู้ที่นั่นก็แล้วกันครับ ถ้าเอาสติไป
ตั้งจ่อดูผิดที่เกิด ก็จะไม่เห็นของจริง เช่นเอาสติไปจ่ออยู่เหนือสะดือ
สองนิ้ว จะไม่เห็นกิเลสอะไร นอกจากเห็นนิมิต เป็นต้น

และการมีสติรู้ของจริง ก็ไม่ใช่การคิดตามตนเอง หรือคะเนเอาว่า
ตอนนี้สุขหรือทุกข์ โกรธหรือไม่โกรธ สงสัยหรือไม่สงสัย ยอยากหรือไม่
อยาก ตรงจุดนี้สำคัญมากนะครับ ที่จะต้องรู้สภาวะธรรม หรือปร
มาัตถธรรมให้ได้เพราะมันคือ **พยานหรือแบบเรียน**ที่จิตจะได้เรียน
รู้ถึงความเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไปของมันจริงๆ ไม่ใช่แค่คิดๆ เอาว่า
มันเป็นอย่างนั้นอย่างนี้

เมื่อมีสติรู้สภาวะธรรมหรือปรมาัตถธรรมที่กำลังปรากฏแล้ว ผู้ปฏิบัติ
จะต้องมีจิตที่**ตั้งมั่น** ไม่เผลอไปตามความคิดซึ่งจะเกิดตามหลัง
การรู้สภาวะธรรม เช่นเมื่อเกิดสภาวะบางอย่างขึ้นในจิต อันนี้เป็นปร
มาัตถธรรม ถัดจากนั้นก็เกิดสมมุติบัญญัติว่า นี้เรียกว่าราคะ
สมมุติตรงนี้ห้ามไม่ได้ เพราะจิตเขามีธรรมชาติเป็นนักจำและ
นักคิด ผู้ปฏิบัติจึงไม่ต้องไปห้ามหรือปฏิเสธสมมุติบัญญัติ
เพียงรู้ให้ทัน อย่าได้เผลอหรือหลงเพลินไปตามความคิดนึกปรุงแต่ง
นั้น หรือแม้แต่การหลงไปคิดนึกเรื่องอื่นๆ ด้วย แล้วให้เฝ้ารู้สภาวะ

(ที่สมมุติเรียกว่าราคะนั้น) ต่อไป ในฐานะผู้สังเกตการณ์จึงจะเห็น ไตรลักษณ์ของสภาวะอันนั้นได้

ในทางกลับกัน ผู้ปฏิบัติที่ไปรู้สภาวะที่กำลังปรากฏจะต้องไม่เพ่งใส่ สภาวะนั้นด้วย เพราะถ้าเพ่ง จิตจะกระด้างและเจริญปัญญาไม่ได้ แต่จิตจะ "จำ และจับ" สภาวะอันนั้นมาเป็นอารมณ์นิ่งๆ แทนการรู้ สภาวะจริงๆ พึงให้จิตเป็นเพียงผู้สังเกตการณ์ เหมือนคนดูละครที่ไม่โดดเข้าไปเล่นละครเสียเอง จิตที่ทรงตัวตั้งมั่น นุ่มนวล อ่อนโยน ควรแก่การงาน โดยไม่ผลอและไม่เพ่งนี้แหละ คือสัมมาสมาธิ เป็น จิตที่พร้อมที่จะเปิดทางให้แก่การเจริญปัญญาอย่างแท้จริง

คือเมื่อจิตมีสติ รู้ปรมาตถธรรม ด้วยความตั้งมั่น ไม่ผลอและไม่เพ่ง จิตจะได้เรียนรู้ความจริงของปรมาตถธรรมอันนั้นๆ 4

ประการ คือ

- (1) รู้สภาวะของมันที่ปรากฏขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป (รู้ตัวสภาวะ)
- (2) รู้ว่าเมื่อสภาวะอันนั้นเกิดขึ้นแล้ว มัน มีบทบาทและหน้าที่อย่างไร (รู้บทบาท ของสภาวะ)
- (3) รู้ว่าถ้ามันแสดงบทบาทของมันแล้ว จะเกิดอะไรขึ้น (รู้ผลของ สภาวะ) และเมื่อชำนาญมากเข้า เห็นสภาวะอันนั้นบ่อยครั้งเข้าก็จะ
- (4) รู้ว่า เพราะสิ่งใดเกิดขึ้นแล้ว จึงกระตุ้นให้สภาวะอันนั้นเกิดตาม มา (รู้เหตุใกล้ของสภาวะ)

การที่จิตเป็นผู้สังเกตการณ์และเรียนรู้ หรือวิจยธรรม (ธรรมวิจย) อันนี้เองคือการเจริญปัญญาของจิต หรือสัมปชัญญะ หรือสัมมาทิวฐิ

ตัวอย่างเช่นในขณะที่มองไปเห็นภาพๆ หนึ่งปรากฏตรงหน้า จิตเกิด จำได้หมายความว่า นั่นเป็นภาพสวยงาม แล้วสภาวะธรรมบางอย่างก็เกิด ขึ้นในจิต (ซึ่งเมื่อบัญญัติที่หลังก็เรียกว่า ราคะ) การรู้สภาวะที่แปลก ปลอมขึ้นในจิตนั้นแหละคือการรู้ตัวสภาวะของมัน แล้วก็รู้ว่ามันมี บทบาทหรืออิทธิพลดึงดูด ให้จิตหลงเพลินพอใจไปกับภาพที่เห็น นั้น ผลก็คือ จิตถูกราคะครอบงำ ให้คิด ให้ทำ ให้อยาก ไปตาม อานาจบงการของราคะ และเมื่อรู้ทันราคะมากเข้า ก็จ้ะรู้ว่า การ เห็นภาพที่สวยงามเป็นเหตุใกล้ให้เกิดราคะ จึงจำเป็นจะต้องคอย ฝึกระวังสังเกต ขณะที่ตากระทบรูปให้มากขึ้น เป็นต้น

ในส่วนตัวสภาวะของราคะเอง เมื่อผู้ปฏิบัติมีสติรู้อยู่นั้น มันจะ แสดงความไม่เที่ยงให้เห็นทันที คือระดับความเข้มของราคะจะไม่ คงที่ มันตั้งอยู่ไม่นาน เมื่อหมดกำลังเพราะเราไม่ได้หาเหตุใหม่มา เพิ่มให้มัน (ย้อนไปมองสาว) มันก็ดับไป แสดงถึงความเป็นทุกข์ของ มัน และมันจะเกิดขึ้นก็ตาม ตั้งอยู่ก็ตาม ดับไปก็ตาม ล้วนเป็นไป

ตามเหตุปัจจัยกำหนด ไม่ใช่ตามที่เรายากจะให้ เป็น นอกจากนี้ มันยังเป็นเพียงสิ่งที่ถูกรู้ ไม่ใช่ตัวเรา เหล่านี้ล้วนแสดงความเป็น อนัตตาของสภาวะระคะทั้งสิ้น

ผลของการดูจิต และข้อสรุป

จิตที่อบรมปัญญามากเข้าๆ ถึงจุดหนึ่งก็จะรู้แจ้งเห็นจริงว่า ทุกสิ่งที่ เกิดขึ้น ไม่ว่าจะจิต เจตสิก กระทั่งรูป ล้วนแต่เกิดขึ้นแล้วดับไปทั้งสิ้น ถ้าจิตเข้าไปอยาก เข้าไปยึด จิตจะต้องเป็นทุกข์ ปัญญาเช่นนี้แหละ จะทำให้จิตคลายความยึดมั่นถือมั่นในตัวกูของกูลง ความทุกข์ก็จะ เบาบางลงจากจิต เพราะจิตฉลาด ไม่ไปสายแสบหาความทุกข์มาใส่ ตัวเอง (แต่ถ้าฟังคิดๆ เอา ในเรื่องความไม่มีตัวกูของกูยอมไม่

สามารถดับ ความเห็นและความยึด ว่าจิตเป็นตัวกูของกู ได้ จะทำได้ก็แค่ "กู ไม่ใช่ตัวกูของกู" คือจิตยังยึดอยู่ ส่วนการที่จะลดละได้จริง ต้องเจริญสติปัญญา งามจริงๆ เท่านั้นครับ)

สรุปแล้ว การดูจิตที่พูดถึงกันนั้น ไม่ใช่การดูจิตจริงๆ เพราะจิตนั้นแหละ คือผู้รู้ ผู้ดู ผู้ยึดถือ อารมณ์ แต่การดูจิต หมายถึงการเจริญวิปัสสนา โดยเริ่มต้นจากการรู้นามธรรมซึ่งเมื่อ ชำนิชำนาญแล้ว ก็จ้ะรู้ครบสติปัญญาทั้งสิ้นนั่นเอง ดังนั้น ถ้าไม่ชอบ คำว่า ดูจิต ซึ่งนักปฏิบัติส่วนหนึ่งชอบใช้คำนี้เพราะรู้เรื่องกันเอง จะ ใช้คำว่า การเจริญเวทนามูบัสสนาสติปัญญา, การเจริญจิตตานุ บัสสนาสติปัญญา, การเจริญธัมมานูบัสสนาสติปัญญา ก็ได้ครับ

แต่การที่นักปฏิบัติบางส่วนชอบพูดถึงคำว่า "การดูจิต" ก็มีประโยชน์ อยู่เหมือนกัน คือเป็นการเน้นให้ทราบ ว่า จิตใจนั้นเป็นใหญ่ เป็น ประธานในธรรมทั้งปวง และเป็นการกระตุ้นเตือนให้หมั่นสังเกต พฤติกรรมของจิตเมื่อมันไปรู้อารมณ์เข้าเพราะถ้ารู้จิตชัด ก็จ้ะรู้รูป ชัด รู้เวทนาชัด รู้กิเลสต้นเหตุชัดไปด้วยเนื่องจากจิตจะตั้งมั่น และ เป็นกลางต่ออารมณ์ทั้งปวง ในทางกลับกัน ถ้าจิตไม่มีคุณภาพ คือ ไม่มีสัมมาสมาธิ สัมมาสติ และสัมมาทิวฐิ แม้จะพยายามไปรู้ ปรมาตถ์ ก็ไม่สามารถจะรู้ปรมาตถ์ตัวจริงได้ นอกจากจะเป็นเพียงการ คิดถึงปรมาตถ์เท่านั้น

ถ้าเข้าใจจิตใจตนเองให้กระจ่างชัดแล้ว การเจริญสติปัญญาก็จะทำ ได้ง่าย ถ้าไม่เข้าใจจิตใจตนเอง ก็อาจจะเกิดความหลงผิดได้หลาย อย่างในระหว่างปฏิบัติ เช่นหลงเพ่ง โดยไม่รู้ว่าเป็นการ หลงทำสมณะ แล้วคิดว่ากำลังทำวิปัสสนาอยู่ พอเกิดนิมิตต่างๆ ก็ เลยหลงว่าเกิดวิปัสสนาญาณหรือหลงผลอ ไปตามอารมณ์ โดยไม่ รู้ว่ากำลังผลอหรือหลงยินดียินร้ายไปตามอารมณ์ หรือหลงคิดนึก ปรุงแต่ง อันเป็นเรื่องสมมุติบัญญัติ แล้วคิดว่ากำลังรู้ปรมาตถ์หรือ

สภาวะที่กำลังปรากฏ เป็นต้น ถ้าเข้าใจจิตตนเองได้ดีพอประมาณ ก็จะไม่เกิดความหลงผิดเหล่านี้ขึ้น

ข้อดีที่สำคัญอีกประการหนึ่งของการดูจิตก็คือ การดูจิตเป็น วิปัสสนาชนิดเดียวที่ทำได้ทั้ง 3 โลก คือในกาม(สุคติ)ภูมิ รูปภูมิ (ส่วนมาก) และอรุณภูมิ แม้แต่ในเนวสัญญานาสนัญญาตณภูมิ อัน เป็นภวคคภูมิหรือสุดยอดภูมิของอรุณภูมิ ก็ต้องอาศัยการดูจิตนี้เอง เป็นเครื่องเจริญวิปัสสนาต่อไปได้จนถึงนิพพาน

อันที่จริงสิ่งที่เรียกว่าการดูจิตนั้น แม้จะเริ่มจากการรู้ นามธรรมก็จริง แต่เมื่อลงมือทำไปสักระยะหนึ่ง ก็จะสามารถ เจริญสติปฏิฐานได้ทั้ง 4 อย่าง โดยจิต จะมีสติสัมปชัญญะต่อ เนื่องอยู่ในชีวิตประจำวันนี่เอง เพียงก้าวเดินก้าวเดียว ก็เกิด การเจริญสติปฏิฐานได้ตั้งหลายอย่างแล้ว คือเมื่อเท้า กระทบพื้น ก็จรรู้รูป ได้แก่ธาตุดินคือความแข็งภายในกาย (รูปภายใน) และธาตุดินคือความแข็งของ พื้นที่ทำเหยียบลงไป (รูปภายนอก) อันนี้ก็คื การเจริญกายานุปัสสนาสติปฏิฐานแล้ว และรู้ ถึงความเย็น ความร้อนคือธาตุไฟของพื้นที่ทำ เหยียบลงไป เป็นต้น

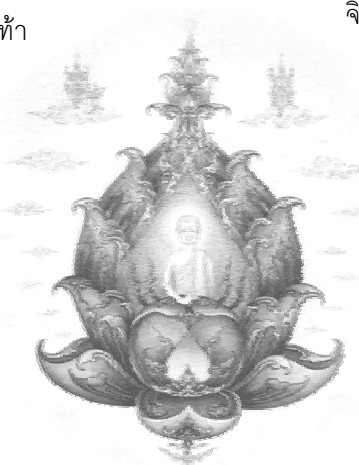
ขณะที่เหยียบพื้นนั้น ถ้าสติรู้เข้าไปที่ความรู้สึก อันเกิดจากการที่เท้ากระทบพื้น เช่นความเจ็บ ทำ ความสบายเท้า ก็คือการเจริญเวทนานุ ปัสสนาสติปฏิฐานแล้ว ขณะที่เหยียบพื้นนั้น ถ้า พื้นขรุขระ เจ็บเท้า ก็สังเกตเห็นความขัดใจ ไม่ชอบ ใจ หรือถ้าเหยียบไปบนพรมนุ่มๆ สบายๆ เท้า ก็สังเกต เห็นความพอใจ อันนี้ก็เป็นการเจริญจิตตานุปัสสนาสติปฏิ ฐานแล้ว

ขณะที่เหยียบนั้น ถ้ารู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ ก็จะได้เห็นกายเป็นส่วนหนึ่ง เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เป็นแต่ละส่วนๆ หรือรู้ถึงความ ทะยานอยากของจิตที่ส่งหลงเข้าไปที่เท้า หรือรู้อาการส่งสายของ จิต ตามแรงผลักดันของตัณหาคือความอยาก แล้วหนีไปเที่ยวทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ หรือรู้ถึงความเป็นตัวกูของกูที่เกิดขึ้นในจิต หรือ รู้ถึงนิรวณที่กำลังปรากฏขึ้น แต่ยังไม่พัฒนาไปเป็นกิเลสเข้ามา ครอบงำจิต หรือรู้ชัดถึงความมีสติ มีสัมปชัญญะ มีความเพียร มีปิติ มีความสงบระงับ ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นธัมมานุปัสสนาสติปฏิ ฐานทั้งสิ้น

ที่เล่ามายืดยาวนี้ เพื่อนใหม่ที่ไม่เคยลงมือเจริญสติสัมปชัญญะ จริงๆ มาก่อน อาจจะเข้าใจยากสักหน่อยครับ ดังนั้น ถ้าอ่านแล้ว เกิดความสงสัยมากขึ้น ก็ลองย้อนมารู้เข้าไปที่ ความรู้สึกสงสัยใน

จิต เลยทีเดียว ก็จะทราบได้ว่า ความสงสัยมันมีสภาวะของมันอยู่ (ไม่ใช่ไปรู้เรื่องที่สงสัยนะครับ แต่ให้รู้สภาวะหรือปรมาัตถธรรมของ ความสงสัย) เมื่อรู้แล้วก็จะเห็นว่า เมื่อความสงสัยเกิดขึ้น มันจะยั่ว จิตให้คิดหาคำตอบ แล้วลืมนี่จะรู้เข้าไปที่สภาวะความสงสัยนั้น เขา แต่หลงคิดหาเหตุหาผลฟุ้งซ่านไปเลย พอรู้ทันมากเข้าๆ ก็จะเข้าใจ ได้ว่า ความสงสัยนั้นมันตามหลังความคิดมา เป็นการรู้เท่าทันถึง เหตุใกล้ หรือสาเหตุที่ยั่วให้เกิดความสงสัยนั่นเอง

เมื่อรู้ที่ สภาวะของความสงสัย ก็จะเห็นสภาวะนั้นไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา มันเกิดขึ้นเพราะความคิด พอรู้โดยไม่คิด มันก็ดับไป เอง หัดรู้อยู่ในจิตใจตนเองอย่างนี้ก็ได้ครับ แล้วต่อไปก็จะทำสติปฏิ ฐาน 4 ได้ในที่สุด เพราะจะสามารถจำแนกได้ชัดว่า อะไรเป็น จิต อะไรเป็นอารมณ์ อะไรเป็นอารมณ์ของจริง และ อะไรเป็นเพียงความคิดนึกปรุงแต่งหรือสมมุติ บัญญัติที่แปลกปลอมเข้ามา รวมทั้งจำแนกได้ ด้วยว่า อันใดเป็นรูป อันใดเป็นจิต อันใดเป็น เจตสิก

ภาพเขียนของคุณ เฉลิมชัย โฆษิตพิพัฒน์

ขออภัยแกมท่ายอีกนิดหนึ่งนะครับว่า การ ดูจิต ไม่ใช่วิธีการปฏิบัติธรรมที่ดีที่สุด เสมอไป เพราะในความเป็นจริง ไม่มีวิธี การปฏิบัติธรรมที่ดีที่สุดในโลก มีแต่ "วิธี ปฏิบัติที่เหมาะสมที่สุด" เฉพาะของแต่ละ บุคคลเท่านั้น ดังนั้น ถ้าถนัดจะเจริญสติ ปฏิฐาน อย่างใดก่อน ก็ทำไปเถิดครับ ถ้าทำ ถูกแล้ว ในที่สุดก็จะทำสติปฏิฐานหมวดอื่นๆ ได้ด้วย

ค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่

1. <http://dharma.school.net.th/cgi-bin/search.pl?word=%B4%D9%A8%D4%B5&depth=title&from=000001&only=>
2. <http://dharma.school.net.th/cgi-bin/krato0.pl/000373.htm>
3. <http://www.geocities.com/Tokyo/Pagoda/3134/index4.html>
4. <http://www.geocities.com/Tokyo/Pagoda/3134/index5.html>
5. http://dharma.school.net.th/cgi-bin/bd_list.pl
6. <http://se-ed.net/sunflower/download.htm>

What do women want?

- PoomPuiCan -

คิงอาเธอร์ในวัยหนุ่มถูกจับและคุมขังโดยกษัตริย์ของอาณาจักรข้างเคียง กษัตริย์ซึ่งน่าจะฆ่าเขาเสีย ขึ้นชมในความสดใสของอาเธอร์หนุ่ม จึงเสนอให้เขาเป็นอิสระ ถ้าหากเขาสามารถตอบปัญหาแสนยากอันหนึ่งได้ถูกต้อง อาเธอร์มีเวลาหาคำตอบ 1 ปีเต็ม เมื่อครบปี ถ้าเขาตอบไม่ได้ เขาก็จะถูกประหาร คำถามก็คือ *ผู้หญิงต้องการอะไร??* ปัญหาดังกล่าวข้างยากเย็นจนแม้นักปราชญ์ที่ฉลาดก็ยังงุนงง นับว่าสุดวิสัยที่อาเธอร์หนุ่มจะตอบได้ เขาเอะ ยังไงก็ยังคงคิดว่าถูกประหาร เขารับข้อเสนอกษัตริย์ที่จะตอบปัญหาให้ได้ในสิ้นปี เขากลับไปยังอาณาจักรของเขา และเริ่มหาคำตอบจากทุกคน ทั้งเจ้าหญิง ทั้งโสเภณี นักบวช นักปราชญ์ ผู้พิพากษา พุดต่างๆ ว่าเขากลามหมดทุกคนในนคร แต่ไม่มีใครให้คำตอบที่น่าพอใจได้ คนส่วนมากจะแนะนำให้เขาไปปรึกษาเรื่องนี้กับยายแม่มดแก่ ซึ่งน่าจะเป็นผู้เดียวที่จะรู้คำตอบ แต่ราคาค่าปรึกษาคงจะแสนแพงดังที่ใครๆ รู้ดีทั้งเมืองว่า ยายนี้เคียวแค้ไหน แล้ววันสิ้นปีก็มาถึง อาเธอร์ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องคุยกับยายแม่มด เจ้าหล่อนตกลงจะให้คำตอบ แต่อาเธอร์ต้องยอมรับเงื่อนไขแลกเปลี่ยนก่อน นังแม่มดต้องการแต่งงานกับกาเวน อัศวินผู้ทรงเกียรติสูงสุดของเหล่าอัศวินโต๊ะกลม และเป็นเพื่อนที่สนิทที่สุดของอาเธอร์ อาเธอร์หนุ่มถึงกับสยงขวัญ คิดดูยายแก่หลังโกง เหม็นก็เหม็น มีฟันเหลือซี่เดียว ตัวก็เหม็นเหม็นจนถึงลั้วม ชอบทำเสียงประหลาดน่ารังเกียจ เกิดมาไม่เคยพบเห็นตัวประหลาดน่าคลื่นเหียนอย่างนี้มาก่อน เขาปฏิเสธที่จะให้เพื่อนรักแต่งงานกับหล่อน และต้องทนรับสภาพชวนอ้วกดังกล่าว ฝ่ายกาเวนพอได้รับรู้ถึงข้อเสนอนั้น จึงมาสนทนากับอาเธอร์ เขาบอกว่าโลกนี้ไม่มีทฤษฏีสถานะใดๆ จะเทียบได้กับชีวิตของอาเธอร์ และการดำรงอยู่ของอัศวินโต๊ะกลม ดังนั้นเอง กำหนดการแต่งงานจึงถูกประกาศขึ้น และยายแม่มดก็ให้คำตอบต่อคำถามของอาเธอร์ "สิ่งที่ผู้หญิงต้องการจริงๆ ก็คือการได้เป็นตัวของตัวเอง" ทุกคนทราบได้ทันทีว่าแม่มดได้กล่าวอมตะวาจาอันยิ่งใหญ่ และอา

เธอร์ก็รอดจากการประหารแน่นอน และก็เป็นที่นั่นจริง กษัตริย์ดินแดนข้างเคียงเว้นชีวิตอาเธอร์และคืนอิสรภาพแก่เขา แต่ทว่า..... งานแต่งงานของกาเวนกับนังแม่มดช่างเหลือรับจริงๆ อาเธอร์นั้นทั้งโล่งใจและทั้งโมโห ส่วนกาเวนส่งผ่าเผยเช่นปกติ ทั้งสุขภาพอ่อนนุ่ม ส่วนฝ่ายนังแม่มดเมื่อนั้นออกกลายนิสัยเลวสุดเดช ทั้งกินมูมมามด้วยสองมือ ทั้งเรอ ทั้งตด ทุกคนต่างรู้สึกอึดอัด และแล้ว ยามค่ำของวันส่งตัวก็มาถึง กาเวนได้ปลอบตนเองพร้อมรับคืนสยงเขาก้าวเข้าสู่ห้องนอนวิวิธ ข้างไม่เชื่อสายตาตนเอง!!!! หญิงสาวแสนสวยที่เคยพบพานนอนรออยู่เบื้องหน้า กาเวนงุนงง เอ่ยถามว่านี่มันอะไร

กัน สาวแสนสวยเฉลยว่า เพราะกาเวนช่างแสนดีกับหล่อน(เมื่อยามเป็นแม่มด) ดังนั้นครั้งหนึ่งของวัน เธอจะอยู่ในสภาพพิกลพิการน่ารังเกียจ ส่วนอีกครึ่งหนึ่งของวัน เธอจะอยู่ในร่างแสนสวยนี้ กลางวันเขาอยากให้เธอเป็นแบบไหน กลางคืนอยากให้เป็นแบบไหน? เป็นคำถามที่ช่างโหดร้าย!!! กาเวนเริ่มคิดไตร่ตรอง หญิงสาวสวยยามกลางวันเพื่ออวดต่อเพื่อนฝูง แต่กลางคืนเมื่ออยู่สองต่อสอง เป็นยายแม่มด?

หรือว่า ควรจะเลือกยายแม่มดตอนกลางวันแล้วได้สาวสวยเพื่อเริงระบำยาค่าสินดู เป็นคุณหละ คุณจะเลือกอย่างไร??? เมื่อได้คำตอบของคุณ แล้ว อ่านคำตอบของกาเวนที่อยู่ข้างล่างนี้ กาเวนตอบว่า เขาขอมอบให้เธอเป็นผู้เลือกเอง เมื่อเธอได้ยินดังนั้น เธอจึงประกาศก้องว่าเธอจะสวยตลอดเวลา เพราะเขาได้ให้ความเคารพและให้เธอเป็นตัวของตัวเอง นิทานเรื่องนี้ สอนว่าอะไร?? 1. นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ผู้หญิงไม่ว่าจะสวยหรือจะน่าเกลียด ลึกลับข้างในเธอก็คือ แม่มด 2. ผู้หญิงจะกลายร่างเป็นแม่มด หรือ เป็นสาวแสนสวย เมื่อไหร่ขึ้นขึ้นอยู่กับ ความประพฤติของผู้ชาย หากคุณต้องการนำบทความไปเผยแพร่ เรายินดี และขอบคุณมาก แต่รบกวนช่วยอ้างอิงกลับมาที่เว็บนี้ด้วย (<http://www.loveconcept.com>) เพื่อให้ทุกๆ คนได้รับความรู้สึกดีดี.....อย่างที่คุณได้รับ

TSA สัญจร

- DJ Rudy -

ผมมาพบว่าตัวเองกำลังอยู่ในรถ Dodge Intrepid สีขาวคันใหญ่ หรือแถวบ้านผมเรียกว่าใหญ่ Here~ Here~ (แปลว่าใหญ่ มีาก มาก) ขนาดของรถทำให้เราซึ่งประกอบด้วยผม, อาจารย์แก้ว, นัท (GSPIA), และใช้ (เขย GSPIA) ดูเล็กไปนิดตาเรากำลังขับตาม Dodge สีแดง ไปสู่วิศวะตะวันออก โดยผู้นำทางในช่วงนี้คือ บ๊วย (GSPIA) ซึ่งในรถคันแดงของเขามี ดัน (CMU) และเพื่อนๆ ของเธอ (กิก, เก้, เมย์) อัดกันอยู่ในพาทะคันนั้น นี่เป็นครั้งแรกที่ผมได้นั่งรถลุยหิมะ และด้วยความอ่อนประสบการณ์ของเรา เราจึงไม่ได้เตรียมน้ำยาปิดกระจกมา ทำให้การขับรถช่วงแรกเป็นไปด้วยความยากลำบาก ก็ต่อเมื่อเราได้หยุดเข้าห้องน้ำประมาณ 1 ชั่วโมงหลังจากนั้น รถเราก็สามารถพร้อมจะต่อสู้อุปสรรคหิมะซึ่งตกทลายเรตตลอดทั้งวัน

จุดแวะชมที่แรกคือเมืองหลวงของรัฐ Pennsylvania นั่นก็คือ Harrisburg แผนของเราคือไปถ่ายรูปกับ State Capital Building แต่ท่านผู้อ่านครับ ลมมันแรงมาก ในวันนั้น ประมาณว่า windchill ได้ซัก -30 องศาเซลเซียส ผมขออนุญาตใช้ศัพท์ของผมอีกครั้งว่า หนาว Here~ Here~ (เริ่มจะชินกันแล้วใช้ใหม่ครับ) ภาพที่ออกมาจึงเหมือนกับพวกเราโดนบังคับให้ถ่ายรูป เพราะหน้าตาทุกคนเหมือนกับเอ็นโซ่ไมติด หรือหุ่นเจิ้งอะไรประมาณนั้น ก็มันหนาวนี่ครับ

Hershey เป็นจุดที่ 2 ของวันที่เราจะเข้าแวะชม เราแยกออกจากเส้น 76 มาเข้า 322 เพื่อเข้าสู่เมืองนี้ที่ไม่ไกลจาก Harrisburg นัก เมืองนี้เป็นเมืองที่สร้างขึ้นจากโรงงานช็อคโกแลต โดยอีตา Hershey เนี่ย แก่สร้างสาธารณูปโภคต่างๆ เช่น โรงพยาบาล รถบัส ฯลฯ ทำให้คนที่ทำงานกับเขาสามารถอยู่เมืองนี้ได้โดยไม่มีปัญหา ช่วงที่เราไป เป็นหน้าหนาว ดังนั้น Theme park จึงปิด จะเปิดทำการใหม่ก็หน้าร้อนครับ หน้าร้อน เราจึงได้แค่เข้าไปรับประทานอาหาร ซึ่งมีมีลค์เชคที่อร่อยที่สุดในโลกขายอยู่ ส่วนร้านขายของที่ระลึกก็เน้นไปทางช็อคโกแลตซะเป็นส่วนมาก และของคึกขูที่เกี่ยวข้องกับ Hershey กระเป๋าตังค์ของผมจึงปลอดภัย

ที่นี่มี free tour เกี่ยวกับ Hershey's ทั้งประวัติที่เป็นมาและก็วิธีการทำช็อคโกแลต ตีมากครับ ที่สำคัญคือไม่เสียตังค์ แถมตอนทำยังได้ช็อคโกแลตมากินฟรีอีก เมื่อทุกคนเต็มอิ่มกับทัวร์แล้ว เราจึงได้ออกเดินทางมุ่งสู่จุดที่เป็น highlight ของเหล่าคุณผู้หญิงของทัวร์รูปนี้ คงไม่ต้องบอกนะครับว่าคือการช้อปปิ้ง

ซักประมาณ 2 ชั่วโมงจาก Hershey เราก็มาถึงเมือง King of Prussia ซึ่งเป็นชานเมืองของ Philadelphia เหตุผลที่เรามาเมืองนี้

ก็เพราะว่าน้องบ๊วยซึ่งเป็นผู้นำทัวร์ในวันแรก เคยมาถึงเมืองนี้แล้วไม่มีโอกาสช้อปปิ้ง เธอเลยสาบานต่อหน้า shopping mall อันนี้

ว่า สักวันนึง mall นี้จะได้เห็นกระเป๋าทังค์ของเธอ และวันนี้เองครับ เธอก็ได้กลับมาสะสางบัญชีส่วนตัว อันนี้ สาวๆ ใน trip นี้ก็ได้รับแบ่งส่วนบุญไปด้วย แต่พวกผู้ชายก็นั่งรอกินข้าวไปครับ เบื่อๆ ก็เลยไปรอในโรงแรม Motel 6 ซึ่งอยู่เอื่อยๆ ไปครับ ถ้าเดินข้ามถนนไป ก็คงจะเข้าโรงแรมได้โดยง่าย แต่เราขับรถมานี้ครับ น่าจะง่ายกว่าใช้มัย คำตอบคือไม่ใช่ครับ เพราะมันไม่มีทางเลยเข้าโรงแรม เราก็เลยคลำทางขึ้น freeway อ้อมไปอีกร่วมๆ 3-4 ไมล์ บวกกับเสียงหัวเราะ (ด้วยความเครียด) ซักพักเราก็มาโผล่ที่โรงแรมได้ เหตุการณ์นี้ก็เกิดกับสาวๆ เมื่อช้อปปิ้งเสร็จ เมื่อรถของเธอก็หลงเหมือนกัน ดังนั้นถ้ามีใครสนใจจะไป พยายามหาโรงแรมที่อยู่ฝั่งเดียวกับ mall จะทำให้ชีวิตของท่านง่ายขึ้นครับ ลืมบอกไปว่าอาจารย์แก้วเป็นผู้หญิงคนเดียวที่ไม่ช้อปปิ้ง ประหลาดคนจริงๆ (ขับรถทั้งวันเหนื่อยค่ะ - แก้วมาแจ่ม)

วันรุ่งขึ้นก็มุ่งสู่ Philadelphia ซึ่งห่างไปไม่ถึงครึ่งชั่วโมง วันนี้ผมก็รับหน้าที่เป็นไกด์เอง เพราะเคยมาแล้ว Philadelphia ถ้าแปลกันตรงๆ ก็แปลว่า brotherly love เมืองนี้จึงมีสัญลักษณ์คำว่า Love เป็นจุดท่องเที่ยวจุดหนึ่ง ขนาดของ Philadelphia ก็ใหญ่กว่า Pittsburgh ประมาณ 4 เท่า มีคนดามากกว่า Pittsburgh ประมาณ 10 เท่า (หรือมากกว่านั้น) เวลาผมไป Philadelphia ที่ไร ก็มักจะนึกว่ามาที่ประเทศในอาฟริกา ได้อารมณืประมาณ ว้อท ซึบ แหมน อยู่เนืองๆ ครับ คราวที่แล้วที่มากก็บอกกับตัวเองว่าจะไม่มาอีก ไม่รู้ผีทำชาตาดนใดสั่งทำให้ผมต้องมาอีก (มาทาบเอาภายหลังว่าเป็นผีอาจารย์แก้วและลูกสมุนของเธอ) วิธีการเที่ยว Phillie ก็ง่ายครับ ชื้อตั๋วรถ Phlash ซึ่งเป็นรถนาเที่ยวจะขับวนจุดสำคัญต่างๆ ของเมือง มีตั้งแต่ 10 โมง - 1 ทุ่มทุกวัน ตัวรถเองก็มองหาง่ายมากครับ จะเป็นสีม่วงทั้งคัน สนราคาบัตรก็ \$2 เที่ยวเดียวหรือ \$4 ทั้งวัน

เนื่องจาก Phillie เป็นเมืองหลวงเก่า ทำให้มีสิ่งก่อสร้างโบราณ เยอะแยะ ในส่วนที่อยู่ระหว่างแม่น้ำ Schuylkill (สกุลกิลด์) กับแม่น้ำ Delaware จะเป็นที่ตั้งของ downtown ถัดจากแม่น้ำสกุลกิลด์ไปทางซ้ายจะเป็นที่ตั้งของ U.Penn ซึ่งก่อตั้งโดยคุณลุงเบนของ ผม (Benjamin Franklin) และ Drexel University ส่วนด้านขวาของแม่น้ำ Delaware จะเป็นรัฐ New Jersey ครับ

Independence hall และ Liberty bell เป็นจุดที่ทุกคนนิยมมาถ่ายรูปมากที่สุด ทั้งหมดเข้าชมฟรีครับ ที่เหลือก็จะมีเช่น บ้านของคุณลุงเบน (ซึ่งอยู่ใต้ดิน), First bank, Rodin (โรแดง) museum ที่มีรูปปั้น Thinker อันเลื่องลือ, น้ำพุประจำเมือง, "Love" sign, City hall ซึ่งเป็นอาคาร City hall ที่ไม่มีเสาเหล็กเป็นโครงที่สูงที่สุดในโลก และมหาวิทยาลัย Temple ก็อยู่ที่นี้ครับ

อีกย่านที่นำไปเดินคือ South Street ที่มีร้านอาหารของเล็กๆ มากมาย รวมถึงร้านอาหารต่างๆ จะเป็นถนนที่มีสีสันมากที่สุดของ Phillie ลักษณะจะคล้ายกับถนนนบบุรี (Newbury Street) ของ Boston ครับ หรือ SoHo ของนิวยอร์ก ที่นี่จะเป็นที่ตั้งร้าน Phillie Cheese Steak ที่เขากันว่าอร่อยที่สุด ลักษณะร้านนี้ก็เล็กๆ ครับ ไม่มีโต๊ะ มีแต่ที่นั่งบริเวณหน้า grill ส่วนใหญ่คนจะซื้อออกไป มีรูปตารามากินที่ร้านนี้เต็มเลยครับ

ถ้าหิว ที่ Phillie จะมีร้านแนะนำอยู่ 2 ร้าน ร้านหนึ่งเป็นอาหารพม่าครับ ชื่อว่า ร่างกุ้ง (Rangoon) อาหารพม่าก็คล้ายๆ อาหารไทยครับ เพียงแต่แกงชอบใส่ขิง, ผงกระหรี่ และก๊วยชาดก็จะออกเปรี้ยวๆ หน่อย ถ้าไปกินห้ามพลาดร้านนี้ครับ อีกร้านตั้งอยู่ไม่ไกลนัก คือในบริเวณ Chinatown ชื่อว่า ปีนัง (Penang) ร้านนี้มีสาขาที่เมืองอื่นด้วย เช่น Boston อาหารที่แนะนำก็ข้าวมันไก่ (Hunanian chicken & rice), ผักบุ้งไฟแดง และหมูสะเต๊ะครับ

ถ้าในช่วงเย็นอยากไปทานอาหาร บรรยากาศดี ก็ขอแนะนำ ย่านมานายัง (Manayank) ครับ เป็นชานเมืองตอนเหนือของ Phillie จะมีร้านอาหารอร่อยและเป็นย่านดี เดินได้โดยปลอดภัย ไม่เหมือน downtown Phillie ที่ถ้าเดินกลางคืน อาจมีคนเอามัดมาฝากไว้ในท้อง หรือฝากหมัดไว้ในปากบ้างเป็นบางครั้ง

ย่านมานายังนี้ พวกเด็ก college ต่างๆ เช่น จาก U.Penn, Temple etc. มา hang out ที่นี้ครับ ทางที่ขับไป Manayank จะเลียบบแม่น้ำ Schuylkill เราก็จะเป็นพวก boat house เรียงรายตลอดทางครับ

รู้สึกวันนี้ลูกทัวร์ของเราจะไม่ enjoy เท่าไหร่ เพราะคงเกิดจากอากาศหนาวเกินไป เดินเยอะ และไม่ได้ซื้อบั้งเป็นแน่ ช่วงบ่ายเราจึงบ่ายหน้าไปสู่นิวยอร์กดีกว่า

โรงแรมที่เราจองไว้อยู่แถว Lincoln Tunnel ซึ่งฮวงจู้ไม่ค่อยดี การเดินทางเข้านิวยอร์กจะยากลำบาก เพราะฉะนั้นจึงเป็นหน้าที่ของผมที่จะหาโรงแรมที่จุดยุทธศาสตร์ดีกว่านี้ เพื่อให้การเดินทางมานิวยอร์กเป็นไปได้โดยสะดวก Double Tree Hotel ที่ Holland Tunnel เป็นโรงแรมที่เราจะพักในวันรุ่งขึ้น สนนราคาก็ใช้ได้เลยครับ \$120/คืน 2 เตียง 1 โซฟาเบด และมีครัวเล็กๆ ให้ด้วย ผมชอบ Holland Tunnel เพราะเป็นจุดขึ้นรถ Path ที่พาเราข้ามจาก Jersey สู่ New York City (NYC) ไปที่ World Trade Center

(WTC) ถ้าใครชอบช้อปปิ้งก็มี Newport Mall ตั้งอยู่ตรงหน้าโรงแรมเลยครับ

พวก tunnel และ bridge ส่วนใหญ่ของ NYC จะต้องเสียตังค์ตลอด แต่ถ้าใครขับไปตาม trip นี้ก็คงจะชิน เพราะบรรดา turnpike ต่างๆ ก็ดูเงินเรามาหลายแล้ว

อีกครั้งครับที่ผมรับหน้าที่เป็นไกด์ในวันนี้ จุดแรกที่เราควรจะไปถ่ายรูปก็คือ Exchange Place เป็นบริเวณเยื้องๆ กับ World Trade Center แต่อยู่ฝั่ง Jersey ครับ จุดนี้ถ้าถ่ายรูปจะเป็น NYC ด้าน WTC เป็นฉากหลังนั่นก็คือทิศตะวันตกเฉียงใต้ของ Manhattan ถ้าจะถ่ายรูปให้เห็นฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ของ Manhattan ต้องข้ามไปฝั่ง Brooklyn บริเวณ Brooklyn Heights เพื่อให้ได้ภาพด้าน Wall Street (ถ้ายังจำได้ ละครเรื่องรักแท้แค่ชอบฟ้า ก็มาถ่ายที่จุดนี้ไงครับ)

จากนั้น พอเราลงจาก Path ที่ World Trade Center พวกทัวร์รูปของเราที่แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งขอซื้อบั้งแต่เช้าเลย ที่ Century 21 เป็นห้างที่เอาของตุงๆ มาลดราคาแบบสุดๆ อยู่ตรงข้าม WTC ตรง Courtland St. หรือฝั่งตะวันออกของ WTC นั่นเอง อีกกลุ่มที่ไม่ค่อยแคร่ซื้อบั้งเท่าไรก็ไปที่ Battery Park ก็ใช้เวลาเดินลงไปใต้ไปประมาณ 10-15 นาที ตรงนี้พวกเราสามารถขึ้นเรือไปที่ Statue of Liberty ได้ แต่มันจะเสียเวลาเที่ยววันนี้ เราจึงตกลงจะถ่ายรูปจาก Battery Park ให้เห็นฉากหลังเป็น Statue of Liberty แต่ต้องจำไว้อย่างนึงนะครับ ในรูปที่ถ่าย Statue of Liberty จะมีขนาดใหญ่กว่า jim+ มดหนอยิ่ง (แปลว่าขนาดมันเล็กมากๆ ครับ) เอ! ไม่รู้ว่าจะโดนเซ็นเซอร์รีเปล่าเนี่ย

ถ่ายรูปจาก Battery park เสร็จ เราก็เดินย้อนกลับไป Century 21 แต่คราวนี้ผมพาเดินมาทางถนน Broadway แทน จะได้เห็น Wall St. ได้และพอถึงบล็อคที่เป็น Century 21 จะมีร้าน sushi ชื่อ Daikichi Sushi อยู่ตรงหัวมุมด้าน Broadway มีทั้ง sushi ราคาไม่แพง, ramen และจำพวกข้าวต่างๆ เช่น ข้าวหน้าเนื้อเป็นต้น Daikichi Sushi มาเปิดใน NYC ได้ประมาณ 2 ปี แล้วเจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว จนตอนนี้มี 11 สาขาทั่วเกาะ Manhattan รับ ถ้าเปรียบเทียบกับที่ผมเคยอยู่ที่ California ก็ประมาณร้านข้าวหน้าเนื้อ Yoshinoya นั่นเอง

หิวแล้ว เราจึงตกลงไปหาอะไรใส่ท้องกันที่ Chinatown ลงป้ายรถ subway ที่ถนน Canal ผมลืมนอกไปว่านักท่องเที่ยวอย่างเราท่าน ซื้อบัตร All-day pass ราคา \$4 จะคุ้มกว่าครับ ถ้ายังไม่หิวเท่าไรจะแวะลงถ่ายรูปตรง City Hall ก็ได้ ร้านที่เราจะไปลองเที่ยงนี้คือร้าน Golden Unicorn เดินเลยถนน Mott ไปหนึ่งบล็อก

ใหญ่ กว่าที่จะถึงก็เล่นเอาลูกทัวร์บ่นอุบอิบ ไม่ทราบว่ามีใครมารดาของผมนะจามไปที่ หลังจากที่ถูกทัวร์ได้เจริญพรโคตรเหง้า ศักราชของผมนั่นอย่างเมามัน เนื่องจากเราเดินกันค่อนข้างไกล อย่างว่าละครับ ของดีก็ต้องเดินกันเหนื่อย ที่เหล่าแห่งนี้มีติ่มซำที่อร่อยที่สุดที่หนึ่งใน NYC แต่ราคาก็จะแพงนิดนึงนะครับ พออิ่มกันแล้วทุกคนก็ดูเหมือนพร้อมที่จะเดินทางต่อไป

Time Square คือจุดเป็นเอกลักษณ์ของ NYC ผมมาที่ Time Square ตั้งแต่มีแค่ป้าย Coke ทางทิศเหนือ ยังไม่มีป้าย Nissan ทางด้านใต้ ตอนนี Time Square ใหญ่มากครับ มีการเปลี่ยนแปลงมากมายในช่วง 2-3 ปีมานี้ เอาจ่ายๆ ตรงถนน 42 ที่มี Disney Store และ Lion King Theater มี Madame Tussaud มาเปิด ค่อนข้างดีครับ เน้นไปทางดารานักแสดงเป็นส่วนมาก ค่าเข้าก็ \$14 ครับ ตรงถนน 45 ก็มี WWF Restaurant สำหรับคอบวยปล้ำโดยเฉพาะ มีร้าน Souvenir ดักเราตั้งแต่ทางเข้า ยิ่งตอนเดือน February จะเปิดตัว XFL ซึ่งเป็น football league อันใหม่ทาง NBC ละก็ อาจจะทำให้ WWF นูมกว่านี้ก็ได้

ลืมบอกไปว่าใน Manhattan นั้น ถนนที่วิ่งจากเหนือลงใต้จะเป็น Avenue ทั้งหมดจะขนานกันยกเว้น Broadway ที่จะเที่ยวไป เกรตต์เดินเพื่อนบ้านเขา ส่วน Street จะใช้กับถนนที่วิ่งจากซ้ายไปขวาหรือขวาไปซ้าย โดยจะตั้งฉากกับ Avenue การขับรถที่ถูกต้องใน NYC มีกฎอยู่ไม่กี่ข้อครับ เช่น เอมืออววงไว้บนแดรเสมอ และพร้อมที่จะบีบตลอดเวลา โดยเน้นในการกล่าวสรรเสริญรถคันข้างหน้า หรือคนเดินถนน อีกอย่างเวลาเห็นคนข้ามถนน ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องพยายามเร่งให้เกือบๆ ขน เป็นความสนุกอย่างนึงของคนนิวยอร์กเขาครับ

ในช่วงคริสต์มาส + ปีใหม่นี้ ที่ Rockefeller Plaza จะมีการจัดงานสเกตน้ำแข็ง และมีต้นคริสต์มาสขนาดยักษ์อยู่ข้างหลังด้วย ในบริเวณทางเข้าก็จะตกแต่งให้ดูเจ็ดหรือสองการสมเป็นสถานที่ที่มีชื่อเสียงของ Manhattan เหมาะสำหรับการถ่ายรูปเดี่ยว, คู่, คู่ผสม, หมู, จำ ฯลฯ เป็นอย่างยิ่ง เดินไปไม่ไกลก็มี NBC Studio ไว้ให้เข้าชม (เสียตังค์ครับ) หรือจะเดินจาก 5th Avenue ไปสู่ 6th Avenue ก็จะมี Radiocity Music Hall รวมทั้งงานศิลปะหลายๆ ชิ้นบริเวณหน้าตึกต่างๆ

มาถึงตอนนี้ อาจารย์แก้ว, นัทและไซ้ ก็ขอตัวไปธุระกับคนรู้จักทางครอบครัวของนัท ผมเลยมีลูกทัวร์ลดลง แต่ความเข้มข้นของทัวร์ก็เท่าเดิมครับ จากการเที่ยวมาหลายวันผมพบว่าลูกทัวร์ผมไม่ค่อยอึดครับ ประมาณว่าไม่เคยเข้า

ปราโมทย์ยิ้มๆ หรือไม่เคยเรียน ร.ด. ฯลฯ อะไรเพื่อกันนั้น ดังนั้นการเดินไปชมจุดต่างๆ ซึ่งเป็นระยะทางพอสมควร จะเป็นการเสี่ยงต่อการกระตุ้นต่อมดำโกดได้ โกดอย่างผมจึงต้องหาทางออกโดยการแยกกรุ๊ปทัวร์ โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม เป็นกลุ่ม 'เราสู้' ประกอบด้วย ผม, ปุ้ย, ต้น (จิรพล) ซึ่งจริงๆ ต้นใจไม่สู้แล้ว แต่ด้วยความรักจึงต้องยอม, และต้น (ชวลิต) อีกกลุ่มคือกลุ่ม 'กูไม่ไหวแล้ว' เป็นที่เหลือทั้งหมด เราไปปล่อยพวกหลอนไว้ที่ Au Bon Pain แล้วไปเจอกันอีกชั่วโมงครึ่งที่ Disney Store

ผมลืมไปว่าวันนี้เป็นวันอาทิตย์ ร้านเลยเปิดเร็ว ทำให้แผนที่วางไว้ต้องมีการเปลี่ยนแปลง แทนที่จะได้ข้อปบนถนน 5 ซึ่งมีร้านรวงไว้ดูตังค์มากมาย เราเลยบายหน้าไปรับประทานอาหารเย็นคือร้าน Kelly & Ping ในย่าน SoHo ร้านนี้เป็นร้านที่ผมชอบมาก เพราะเป็นร้านก๋วยเตี๋ยวบะหมี่ที่มีบรรยากาศไทยๆ มีคนลวกก๋วยเตี๋ยว จัดร้านแบบโรงเตี๊ยม และเก้าอี้โต๊ะก็เป็นไม้หมด ข้อสำคัญคนเสิร์ฟจะไม่สุภาพมากนัก (แต่ก็ไม่หยาบเหมือนร้านใน Chinatown) มีความหยาบกำลังดี ที่เล่ามาทั้งหมดนี้พวกเราอดกินครับ เพราะร้านแกปิดลงคริสต์มาส ไม่ตายของเราคือกลับไปกินที่ Chinatown เหมือนเดิม

ผมแยกจากลูกทัวร์ผม เพราะผมจะต้องไปเจอกับกลุ่มของอาจารย์แก้วที่ร้าน Virgin ตรง Time Square ตอน 3 ทุ่มเพื่อเดินทางกลับที่พักพร้อมกัน เพราะกลุ่มของปุ้ยพักที่บ้านของต้น (ชวลิต) รอไปรอมา ก็ไม่เห็นวีแววซักที อดสารเข้าร้าน Adult shop ฆ่าเวลาไปเป็นชั่วโมงแล้ว ก็ไม่เห็นพวกมัน (เริ่มใช้คำหยาบ) ไล่หัวมาเลย ผมจึงคอตกลับเข้าไปในร้าน Virgin ต่อไป แต่ในที่สุด ประมาณ 4 ทุ่ม หลังจากผมหมดความหวังไปแล้ว พวกเขาก็ปรากฏกายต่อหน้าผม เป็นอีกครั้งในชีวิตที่ผมได้รู้สึกถึงความปิติมันเป็นอย่างไร ตามไปถามมากก็พบว่าบ้านครอบครัวฝรั่งที่นั่นองนัทไปหา มันอยู่ออกนอกเมืองไปไกลเลยใช้เวลาหน่อย มาถึงจุดนี้ไม่มีใครสนใจความสวยงามของ Time Square แล้วครับ อยากจะกลับโรงแรมอย่างเดียว แต่ใจความไม่สนใจ Time Square เนี่ย อดสารให้ยิงรูปไปอีก 1 ม้วนจนได้

ผมเดินทางกลับในวันรุ่งขึ้น เพราะกลางวันมาได้แค่นี้ แต่ทริปคราวนี้เป็น trip ผมสนุกที่สุดครั้งนึงตั้งแต่มาอยู่ที่อเมริกา ไซค์คือจริงๆ ที่มาเจอคนไทยดีๆ ก่อนจะเดินทางกลับเมืองไทย ถ้าว่างๆ เรียกผมไปรับใช้อีกนะครับ

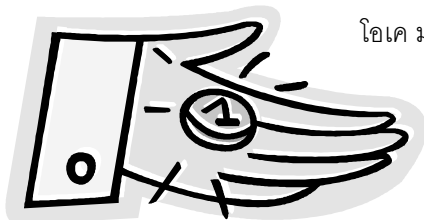
Two Sides of a Same Coin

มุมมองปรัชญา Philosophy

ทฤษฎีเหรียญสองด้านนี้ได้ถูกนำมาใช้ จากสำนวนของฝรั่งที่ว่า “Two sides of a same coin” ซึ่งก็หมายถึงเรื่องที่กำลังกล่าวกันนั้นมีสองความหมายหรือมองได้ สองแง่มุม กล่าวกันโดยทั่วไปแล้วก็คือว่า เรื่องหนึ่ง เรื่องสามารถพูดได้สองแบบ มันขึ้นอยู่กับว่าคนพูดคนนั้นอยากจะพูดทางด้าน “หัว” หรือ “ก้อย” คุณอาจจะสับสนว่าจะต้องมีด้านหนึ่งดี อีกด้านจะต้องไม่ดี อันนี้ผมพูดได้ว่า ไม่มีใครสามารถบอกได้ว่าด้านไหนดีกว่าด้านไหน บางทีด้าน “หัว” อาจจะดีกว่า หรือว่าด้าน “ก้อย” อาจจะดีกว่า ก็ได้ อันนี้ขึ้นอยู่กับความชอบของแต่ละคน

ผมมีตัวอย่างหลายตัวอย่างมาแล้วคู่กันฟัง แต่ว่าก่อนจะเล่า เราต้องมีการตกลงความ เข้าใจกันก่อนนะ ไม่ได้ จะเล่าของดีให้ฟัง มันก็ต้องเล่นตัวกันหน่อย โอเค เหตุที่เขาคงต้องใช้เหรียญในการเปรียบเทียบ ก็เพราะว่าการโยนเหรียญหนึ่งครั้ง ไม่หัวก็ต้องก้อยนี่แหละที่มันจะต้องออกมา ถ้าออกมาทั้งหัวและก้อยพร้อมกัน ก็ตัวใครตัวมันก็แล้วกัน ผมขอตัวแผ่นแนบไปก่อน เพราะว่ามันอาจจะเป็นเหรียญผีสิงได้

โอเค มาเข้าเรื่องกันต่อ สรุปว่าทุกคนมีเหรียญอยู่คนละหนึ่งอัน เมื่อเหตุการณ์ใดเกิดขึ้น คุณก็จะมองเหตุการณ์นั้นๆ ด้านเดียว แม้ว่า คุณจะ สามารถมองได้ทั้งสองด้าน แต่ใจลึกๆ (ลึกมากจนคุณอาจจะไม่รู้ตัว) ของคุณได้เลือกด้านใดด้านหนึ่งไปแล้วอัตโนมัติ

โอเค มาลองทดสอบดูซิว่า เรื่องที่ผมจะเล่าให้ ฟังนี้ คุณคิดอย่างไร เรื่องแรกเป็น

เรื่องเกี่ยวกับการเมืองที่เมืองไทยของเราแน่ละ ตอนนี้อยู่ที่หน้าอาจจะทราบแล้วว่า คุณทักษิณได้เป็นนายกฯ คนใหม่ หลายกระแส (ไม่รู้มันมาจากไหนบ้าง) บอกว่าประเทศชาติอาจจะไม่รอด (ผมอาจจะเวอร์ไปนิด) เพราะว่าคุณทักษิณมีสิ่งชอบมาพากลอยู่ คือท่านไม่ได้ชี้แจงทรัพย์สิน ทั้งหมดที่มีอยู่ ท่านพยายามเหมือนจะ ทำให้ประชาชนรู้ว่า ท่านมีเงินไม่เยอะ สงสัยว่าคนรวยเนี่ย เขาไม่ให้เป็นนายกฯ มั่ง (ไม่รู้ว่าคุณนี่มันอยู่ในส่วนไหนของรัฐธรรมนูญหว่า?) เอาเป็นว่าท่านทำตัวว่าสงสัยก็แล้วกัน

โอเค ถ้าผมมองกลับกันอีกด้านถามว่าคุณทักษิณเป็นนักบริหารที่เก่งไหม ถ้าท่านไม่เก่งท่านไม่ทำให้ธุรกิจผ้าไหมของตระกูลท่านรอดมาจากภาวะวิกฤตได้ดอก และท่านก็คงไม่ได้ ร่ำรวยถึงขนาดนี้ได้ดอก สรุปว่าไม่รู้ว่าคุณเหมาะสมหรือเปล่ากับตำแหน่งท่านนายกฯ ก็คงต้องดูว่าเหรียญด้านไหนมันจะ ออกมามากกว่ากัน

โอเค ผ่านจากเรื่องการเมืองมาสู่เรื่องใกล้ตัวมากขึ้น เอา เป็นว่าเป็นเรื่องราวของชีวิตเราแน่ละ เดียวนี้อัตราการไม่แต่งงานของหญิงไทยที่มีการศึกษาสูง และที่มีฐานะการงานดีมีมากขึ้น หญิงไทยหลายคนคิดว่า จะแต่งงานไปทำไม ตัวเราเองคนเดียวก็สามารถเลี้ยงตัวเองไม่ให้อดตายได้อยู่แล้ว ถ้าแต่งงานไปก็เหมือนไปหาเหา (สามีนะไม่ใช่เหา) ใส่หัว ไม่รู้ว่าแต่งงานแล้วมันจะดีหรือเปล่า มีหลายคู่ที่แต่งงานไปแล้ว อาจจะหย่าร้างกันมาก็เยอะ ถ้ามีลูก ด้วยแล้วก็จะยิ่งยุ่งยากกันใหญ่ ยังไม่รวมถึงเรื่องชู้สาว (พวก

บุเรงนอง) เรื่องกินเหล้าเมาแฉ่ (พวกเพื่อนไ้ริดกินแต่เบิ้ล็ด) เรื่องติดเพื่อนไม่ห่วงเมียมันเลย (พวกเด็กช่างกลที่ชอบยกเพื่อนฝูงไปตีกัน) หรือเรื่องเห็นงานดีกว่าเมียมันอีก (พวกถ้าแต่งกับลูกท่านประธานบริษัทได้มันก็คงแต่งไปแล้ว)

ดังนั้น อัตราการเสี่ยงของเรื่องยุ่งยากที่จะเกิดขึ้นหลังแต่งงานก็สูง เผลอๆ อยู่คนเดียวก็มีความสุขอยู่แล้วก่อนแต่งงานอาจจะกลายเป็นความทุกข์แสนสาหัสก็ได้ โยัยถ้ามันต้องเสี่ยงขนาดนั้น ก็อย่าไปแต่งไปแต่งมันเลย ขออยู่เป็นโสดไปตลอดชีวิตดีกว่า สบายใจกว่า เป็นพวกชอบใช้แบบมีปีก ใช้แล้วมันใจไม่ต้องเสี่ยงและสบายใจกว่า

ถ้าเรามามองเหรียญกันอีกด้านหนึ่ง เราจะพบว่าการทำงานไม่ได้เลวร้ายอย่างที่คิด ผมไม่ได้เถียงว่าแต่งไปแล้วจะมีแต่

ผลดี มันก็ต้องมีผลเสียบ้าง พุดงายๆ ก็คือว่า ชีวิตมันก็ต้องเสี่ยง เหมือนการโยนหัวก้อย ถามว่าแต่งงานไปแล้วมีข้อดีอะไรบ้าง โยัยข้อดีมีเยอะแยะ เวลาเราเหงาอย่างน้อยเราก็มีเพื่อนคุยแก้เหงา ถ้าเขา

เมาแฉ่กลับมามีบ้าน ดูๆ ไปมันก็น่ารักดี ให้ออนตรงไหนกินนอนได้ไม่บ่น แถมบางที่ยังนอนยืมให้เราอีก ถ้าโมโหเขาก็แอบระบายอารมณ์กับเขาก็ได้ หลังจากเขาสร้างเม็ดเงินขึ้นมา เขาอาจจะบอกคุณก็ได้ว่า นี่คุณเมื่อคืนผมฝันเหมือนกับว่ามี ใครมาตีหัวผม (ดูจะโหดไปหรือเปล่าเนี่ย)

ถ้าเขาเจ้าชู้มันก็ดีนะ เวลาควงออกงานที่ไหนๆ คนจะได้ชมว่าเราเก่งที่เอาเจ้าบุเรงนองคนนี้อยู่หมัด ได้เกียรติยศไปอีกแบบ ถ้าเขาเป็นคนติดเพื่อน มันก็ดีนะ เราก็จะได้นัดเพื่อนๆ ของเราเรามาที่สังสรรค์กันที่บ้านบ้าง เพราะพวกผู้ชายมันคงไปสังสรรค์กันข้างนอก บ้านจะได้เป็นของเราคนเดียว ผู้ชายมันก็

ไม่เลวร้ายได้ตลอดเวลาหรอก มันก็ต้องมีบางอย่างที่ดีกันบ้าง ยกเว้นแต่หน้ามืดตามัวไปคว้าไอ้หนุ่มมาจากสะพานลอยคนข้ามถนน (จะแต่งทั้งทีก็เลือกๆ กันหน่อย)

สุดท้ายนี้ถ้าคนทั้งโลกหันหลังให้เรา เกลียดเรา โกรธเรา อย่างน้อยก็มีหนึ่งคนที่ยินดีที่จะหันหน้ามาคุยกับเรา ปลอดภัยให้เรา ให้กำลังใจเรา และพร้อมที่จะเดินฝ่าอุปสรรคต่อไปกับเรา

เรื่องสุดท้ายนี้เป็นเรื่องของหนุ่ม ๆ สาว ๆ ถ้าใครรู้ตัวว่าหนุ่มหรือสาวไม่พอ ไม่สมควรจะอ่านนะครับ เพราะว่าเรื่องนี้ได้รับ Rate PG-above-28 (คนอายุเกิน 28 ปีไม่ควรอ่าน)

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เกิดกับผมเองโดยตรง เรื่องมีอยู่ว่า ตอนผมอยู่ปีหนึ่งในมหาลัย ผมได้รู้จักเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่ง เขาเป็นคนน่ารักและนิสัยดี ผมได้สนิทสนมกับเขามาก เนื่องมาจากว่าเลขประจำตัวของเขาอยู่ติดกับผม

ดังนั้นเขาและผมจะทำงานอยู่กลุ่มเดียวกันตลอด แม้กระทั่งตอนรับน้องใหม่ เขาก็อยู่กลุ่มเดียวกับผม ผมจึงสนิทกับเขามากแบบเพื่อน และเขาก็สนิทกับผมแบบเพื่อนเช่นกัน เราสองคนสนิทกันมาก และ ไม่ว่าจะทำอะไรจะคิดอะไรก็รู้ใจกันไปหมด

ผมลืมนึกไปว่าเพื่อนผมคนนี้เขาก็น่ารัก ติดอันดับคณะฯ มีคนมาจีบมากมายไม่ซ้ำหน้า เรียกได้ว่าต้องต่อคิวกันเพื่อที่จะทักทายกันเลยทีเดียวได้ เผอิญตอนที่คนมาจีบ เพื่อนผมมักจะเห็นผมนั่งอยู่กับเขาตลอดเวลา จริงๆ ผมก็ไม่ได้อยู่กับเขาตลอดเวลาพวกนั้นก็คงคิดว่าไอ้หน้าดีที่ไหนไม่รู้มานั่งคอยเป็นบอดีการ์ดที่ คอยพูดจาดักคอมันอยู่ได้

นานวันเข้า เรื่องของผมกับเพื่อนหญิงคนนี้ก็ได้ดังกระฉ่อนไปเจ็ดแปดย่านน้ำ

เขาลือกันให้แซ่ดว่าผมกับเพื่อนคนนี้เป็นแฟนกัน ผมได้ยินครั้งแรกก็งงเหมือนกัน ผมก็ไม่ว่าเขาเหล่านั้นไป

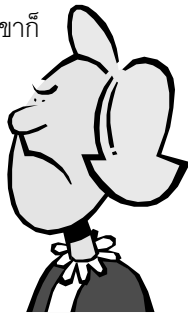

เอาเรื่องเป็นฟงเป็นแพนกันมาจากไหน ทั้งๆ ที่ผมกับเขาก็ไม่ได้ประกาศออกไปว่าเป็นแพนกัน

ถ้าพวกที่มาจีบเพื่อนผมคนนี้อาจจริงๆ เพื่อนผมคนนี้เป็นคนยังไง มันคงไม่กล้าจีบหรอก พวกนั้นคงคิดแค่ว่าเพื่อนผมน่ารักดี แต่โทษที คุณเธอนั้น โหด เลว ไม่ดี อย่าบอกใคร (สงสัยจะเวอร์ไปนิด)

เมื่อเพื่อนผมคนนี้ได้ยินเข้า เขาก็ไม่พอใจอย่างมาก แต่เขาก็ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร ซึ่งผมก็เข้าใจเขาว่า ชาวลือ ก็คือ ชาวลือ เราไม่สามารถจะไปทำอะไรกลับมาได้ ยิ่งไปแก้ชาวลือ ก็ยิ่งเหมือนกับเอาน้ำมันเบนซินราดใส่กองไฟเรื่องมันจะไปกันใหญ่ ทำได้อย่างเดียวก็คือ นั่งอยู่เฉยๆ รอจนกว่าความจริงมันจะปรากฏ

ดังนั้นเขาก็เลยมาลงกับผม (ช่วยจริงๆ) เขาก็เลยมาโกรธผมโดยไม่มีสาเหตุ กว่าที่เขาจะคุยกับผมอีกที ก็หลังจาก 3 ปี ผ่านไปตอนงานรับปริญญา มันเป็นเรื่องน่าเศร้าอีกเรื่องในชีวิตของผมที่ผมไม่เคยลืม ก็เพราะแค่คำว่า “ชาวลือ”

โอเค มาลองวิเคราะห์เหตุการณ์ครั้งนี้โดย ใช้ทฤษฎีเหรียญสองหน้าเข้ามาช่วย ผมเห็นว่าการที่ผมซึ่งเป็นผู้ชายสนิทมากกับเพื่อนที่เป็นผู้หญิง ความสนิทสนมกันระหว่างหญิงชายนี้เป็นเหมือนเหรียญที่มีสองด้าน

ด้านแรก เป็นด้านที่ดีคือ ความเป็นเพื่อน ความเป็นเพื่อน เป็นสิ่งที่ไม่มียันตาย เพื่อนคือคนที่เข้าใจเรา ช่วยเหลือเรา ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นกับเรา เพื่อนก็ยังคง ยืนอยู่ข้างเราตลอดไป ความเป็นเพื่อน สนิทที่รู้จักกัน เป็นสิ่งที่สวยงามใสและบริสุทธิ์

มามองดูเหรียญกันอีกด้านที่หลายคนมองว่าการที่ผู้ชาย

สนิทกับผู้หญิงเป็นเรื่องของการจีบกัน บางทีมันอาจจะไม่จริงเสมอไป แต่เพราะว่าพื้นฐานจิตใจลึกๆ ของคนเรา ชอบเรื่องตื่นเต้น รุนแรง อัจฉริยภาพ แต่บางคนไม่ได้แสดงออกเพราะว่าคนเรามีพื้นฐานทางจิตใจที่ต่างกัน คนที่มีจิตใจดีก็อาจจะสามารถควบคุมจิตใจตรงนั้น ได้ดีกว่าโดยการไม่แสดงออกมา

คนส่วนใหญ่จึงมองว่าการที่ผู้หญิงสนิทกับผู้ชายเป็นเรื่องตื่นเต้น ต้องคอยติดตามกันว่าจะจีบกันยังไง จะจีบติดเมื่อไหร่ จะจีบติดหรือเปล่า เผลอๆ เอาเรื่องนี้ไปทำเป็นละครช่อง 8 ได้หนึ่งเรื่อง แต่ละตอนไม่มีอะไร ได้แต่จีบกันไปจีบกันมา อาจจะมีตบตีกันบ้างเพื่อว่า เรตติ้งของละครจะได้สูง ๆ

เพราะการที่มีคนสนใจเรื่องนี้มากขึ้น มันก็เลยต้องมีการปล่อยชาวลือ เพื่อให้เรื่องมันมันส์และเวลาเล่าให้คนอื่นฟัง มัน จะได้ตื่นเต้นยิ่งขึ้น

จากเรื่องที่เราเล่ามาทั้งหมด สิ่งหนึ่งที่แสดงให้เห็นก็คือว่า การที่มนุษย์เราจะมอง หรือวิเคราะห์หะอะไรบางอย่าง เราจะมองกันคนละแบบขึ้นอยู่กับพื้นฐานทางจิตใจของคนๆ นั้น ซึ่งก็ทำให้เกิดทฤษฎีเหรียญสองด้านขึ้นมาได้ว่า เรื่องอะไรต่างๆ ที่เกิดขึ้นสามารถมองหรือตีความได้สองแบบ

ถ้าคนที่มีพื้นฐานจิตใจที่ดี เขาก็จะคิดถึงแต่สิ่งดีๆ ในแง่บวก แต่ถ้าคนที่มีจิตใจที่ไม่ดี เขาคนนั้นก็จะคิดแต่สิ่งที่ไม่ดี สิ่งที่เราเล่าไว้ บางทีใช้สิ่งไม่ดีที่เขาคิดนั้น เขาอาจจะไม่รู้ตัวว่ากำลังคิดไม่ดีอยู่ก็ได้ ก็แหม! บางทีใช้คนเรามันเกิดมาก็เป็นอย่างเฉยเลย มันก็เลยไม่รู้ตัว ถ้าใครอยู่ใกล้คนพวกนั้นก็ช่วยๆ เตือนกันหน่อยนะครับ

นี่ยังดีนะเนี่ยว่าเป็นแค่ทฤษฎีเหรียญสองด้านของฝรั่ง ถ้าเจอของคนไทยเข้าไป มันก็คงต้องเป็นทฤษฎีกระจกหกด้าน แล้วเรื่องมันจะยุ่งยากไปกันใหญ่ไหมเนี่ย

ผู้หญิงประเภทใดที่ผู้ชาย say no!

จากบทความของ อ.จุฑาพล ชมภูนิช

“เสน่ห์หญิงอยู่ที่ความจริงใจ เสน่ห์ชายชาติอาชาไนยอยู่ที่ ความซื่อสัตย์” โดยสามัญธรรมชาติแล้ว ผู้ชายทุกคนก็พร้อม จะเคียงคู่กับผู้หญิงที่คู่ควรกับเขาอยู่เป็นปกติอยู่แล้ว มีคน กล่าวไว้ว่า คนต่างเพศนั้นมีประจุไฟฟ้าต่างกัน เมื่อขั้วบวก ผสมกับขั้วลบ ก็มีสิทธิ์เกิดการสปาร์ค ผับๆ ฟูฟัดดวงจรกันได้ง่ายๆ ต่างฝ่ายต่างก็ดึงดูดซึ่งกันและกันให้มีความสัมพันธ์กัน แน่นแฟ้นโดยไม่ต้องลงทุนอะไรกันหนักหนา

แต่ถ้าอิสรตรีบางรายกลับแห้งแล้งบุรุษเพศเข้ามาใกล้ขีด บางรายตลอดชีวิตประสพแต่บุรุษเว้นวรรค นานๆ จะมีหลงมา เกยตื้นสักราย แล้วที่เข้ามาส่วนใหญ่ก็มักจะมีแต่บ๊องๆ บวมๆ ที่ ดีไม่ได้ที่ได้อะไรดี เพราะของดีๆ ส่วนมาก ม. ค. ป. ด. คือ หมูคาบ ไปดม แมวคาบไปดูด ชะของหมดสต็อกแล้ว ดังนั้นข้อเขียนนับ แต่บรรทัดนี้ จะเป็นข้อเขียนแนะนำสำหรับสตรีที่ต้องการเป็น หญิงที่ถูกรักคารวะบุรุษเท่านั้น ส่วนสตรีท่านใดที่ปรารถนามุ่ง หมายจะอุดมด้วยเพศชายมารุมล้อม สร้างความบานฉ่ำให้ใน ชีวิตหญิง ก็ขอให้ปฏิบัติตนตรงกันข้ามกับสิ่งที่จะบอกกล่าวข้าง ล่างนี้ทุกประการ

1. ผู้หญิงกายสิทธิ์

ผู้หญิงประเภทนี้จะเก่งกาจไปซะทุกอย่าง รู้ไปหมดทุกเรื่อง เรียกได้ว่า บรรลุนิติภาวะตั้งแต่แรกคลอดแล้ว และคงจะไม่มีผู้ ชายคนไหน ภูมิภาคภูมิใจที่ได้มีโอกาสพบปะกับซูเปอร์เกิร์ล ประเภทนี้ เพราะผู้ชายนั้นจะมีความภูมิใจอยู่เล็กๆ อยู่ตรงที่ได้ มีโอกาสเป็นผู้นำบ้าง หรืออย่างน้อยเป็นผู้แนะนำก็ยังดี

เขาจะปลื้มแล้วปลื้มเล่าที่ผู้เป็นหญิงมาขอความร่วมมือมา ขอร้องให้ช่วย หรือขอให้สิ่งสอนหรือชี้แนะในบางสิ่งบางอย่าง แม้จะเป็นเรื่องจิบจ้อยปานฝ่าอานามัย ไปจนถึงเรื่องเรือบ อาทิ การอ่อนให้สุภาพบุรุษช่วยเปิดฝาขวด เพราะด้วยกำลังแรง งานของผู้หญิงมีเพียงต้องใช้พลังกำลังมหาศาลถึงขนาดนั้น ไม่ ว่าผู้ชายหน้าไหน เมื่อสุภาพสตรีมอบหมายภารกิจอันทรง เกียรติ คือการให้เปิดฝาขวดเช่นนี้ มีหรือจะบ้ายเบี่ยงปฏิเสธ เห็นมีแต่ยี่ดอก คว่าฝาขวดมาบิดหน้าแดงหน้าเขียวไปเท่านั้น เป็นตายอย่างไรก็ต้องให้มันออกจนได้ เพราะเขาอุตสาหวังใจ ให้ทำหน้าที่แล้ว

แต่ถ้าผู้หญิงไม่เคยง้อผู้ชายออกสามศอก ฝาขวดเปิดไม่ออก ไม่ยาก ใช้พินดล็อกเดี่ยวผ่าหลอดติดคาปากออกมา ชายใด เห็นเข้าคงมีแต่ “ถอยห่าง” เพราะขนาดฝายังหลอดคาปากออกมา มาเช่นนี้ ต่อไปในอยู่ด้วยกัน เกิดแม่มดไม่พอใจอะไรขึ้นมา มิ จับอะไรต่อมิอะไรหลอดติดคาปากไปด้วยหรือนี้ แฮ้อ....แค่นี้ก็ มั่นแล้ว

ถ้าผู้หญิงคนใดเข้าใจธรรมชาติของบุรุษอาชาครินทร์ ก็ย่อม จะอยู่ในใจของบุรุษคนนั้นไม่ยาก เพราะ ธรรมชาติของผู้ชายมักจะภาคภูมิใจถ้า เขาได้มีโอกาสชี้แนะสั่งสอนเล็กๆ น้อยๆ ให้กับผู้หญิง เพศที่เข้าใจมาแต่ อ่อนแต่อกแล้วว่าเป็นเพศที่อ่อนแอ และสมควรเป็นผู้ตาม ดังนั้นผู้ หญิงทุกคนพึงลวงรู้ถึงจุดอ่อน ของผู้ชายคนนั้นไว้แล้วก็พึง ปฏิบัติดังนี้

ทำเป็นซื่อๆ ซะบ้าง แต่อย่า ให้ถึงกับซื่อป้อ ทำเป็นหน้า หนองมน้ำม อโนเนะซะบ้าง แต่ อย่าให้ถึงกับปัญญาอ่อน ทำ เป็นไม่รู้ไม่เห็นไม่เข้าใจซะบ้าง ทำอะไรก็ขอให้เขาช่วย สอน แนะนำบ้าง จะช่วยเพิ่มเกียรติภูมิของลูกผู้ชายในตัวเขา ขึ้นมาทันที แต่ไม่ควรมากถึงขนาดทำอะไรไม่เป็นอะไรสักอย่าง เพราะถ้าถึงขนาดนั้น เขาจะนึกว่าอยู่กับผู้หญิงที่เป็นอัมพาต มือเท้าเป็นง่อย แทนที่เขาจะภาคภูมิใจที่เป็นวีรบุรุษ ผู้ให้ความ ช่วยเหลือเจือจาง เขาคงคิดได้ว่าเป็นได้อย่างมากก็แค่บุรุษ พยาบาล

2. ผู้หญิงแฉกหน้า

ผู้หญิงประเภทนี้จะทำอะไรแบบสุดๆ คือต้องอยู่แฉกหน้า ของทุกๆ อย่างเป็นประจำ เช่น ใส่เสื้อผ้าก็ต้องวิลิศมาหรา ฟูฟ่า ตลอดเวลา ชุดใส่ไปงานราตรีก็โรยกากเพชร ชุดใส่ไปทำงานก็ โรยกากเพชร ขนาดผ้าถุงอาบน้ำยังโรยกากเพชรเลย

และด้วยความเป็นแหวงหน้า ผู้หญิงประเภทนี้จะต้องพยายามทำตัวเป็นจุดเด่น เห็นชัดในทุกสถานการณ์ นั่นอาจจะหมายถึงการแต่งตัววิ๊วๆ แวมๆ ชะเวบ ชะวาบ อยู่เป็นนิจ เช่น ใส่เสื้อคอลึกลงไปถึงสะดือ นุ่งกระโปรงผ่าหลังขึ้นไปถึงต้นคอ เป็นต้น

แล้วอย่างนี้จะมีผู้ชายที่โหนเขาอยากจะมาเดินด้วยเล่า ไม่ใช่เพราะเห็นเขาเดินโกลัๆ เราแล้วเขาจะดูของเราไม่ถนัด แต่ส่วนใหญ่ไม่มีผู้ชายที่โหนชอบดวงดาวโป๊ ดาวยั่วดอก เพราะคนอื่นอาจจะเข้าใจผิดว่าเป็นคนคอยเก็บค่าหัวคิว

เพราะผู้หญิงประเภทแหวงหน้านี้ บางคนยังชอบวิพากษ์วิจารณ์คนโน้นคนนี้เป็นอาชัพ เพื่อทำให้ตัวเองดูโดดเด่นเห็นชัดขึ้น

“ไอ้โห... ดูผู้ชายคนนั้นซิ หัวก็ล้าน ตัวก็ดำ ฟันก็เหยิน ไม่รู้ว่าเกิดมาทำไม เป็นฉันทะ ฉันทกลั่นใจตายแล้วไปหาที่เกิดใหม่เหมาะๆ จะดีกว่านี่อีก”

ผู้ชายที่ต้องอยู่กับผู้หญิงประเภทนี้เป็นประจำ วันๆ ก็คอยแต่ฟังเธอวิพากษ์วิจารณ์คนโน้นคนนี้ บางทีคุณสมบัติที่เธอวิจารณ์คนอื่นนั้น เขาเกิดมีครบถ้วนทุกประการอยู่ในตัวเช่นนี้ คงไม่มีผู้ชายคนใดเดินฟังคำวิจารณ์ต่อไปได้อีกสักที่เสไฟฟ้าดอก เพราะแต่ละคำจำจรรจาล้วนแต่พาให้เข้าถึงตัวทั้งสิ้น

3. หญิงที่ขาดรูปสมบัติ

ข้อนี้มีได้หมายความว่าถึงผู้หญิงที่มีได้พกรูปสมบัติ เมทะนีติดตัวตลอดเวลา แต่หมายถึงผู้หญิงที่มีได้ดูแลเอาใจใส่ความเป็นมาเป็นไปของร่างกายและใบหน้าของตัวเองเลย ปล่อยให้เนื้อปลอยตัวอย่างกับ เปิดไม่รักษาหุ่นคือ เป็นพะไลนั่นเอง หน้าตาไม่ค่อยได้สัมผัสกับเครื่องสำอางยี่ห้อใดๆ ในโลกมาก่อนเลยออกไปพบใคร ก็ไปมันทั้งที่หน้าซีดปากสั่นอย่างนั้นแหละ

เดินผ่านกระจกร้านค้าริมถนน เหลือบไปพบเงาหน้าตัวเองในกระจก ยิ่งถึงกับสะดุ้งสุดตัวยิ่งกว่าชมภาพยนตร์สยองขวัญ นึกตำหนิอยู่ในใจว่าหน้าใคร ทำไมหน้าเกลียดน่ากลัวได้ปานนี้ ขนาดตัวเองเห็นหน้าตัวเองยังผวาสุดขีด แล้วสำหรับผู้ชายเคราะห์ร้ายคนใดได้มีโอกาส

เดินด้วยกับเธอ เชื่อเหลือเกินว่าอายุเขาจะต้องสั้นลงไปอีกวันละหลายครั้ง เพราะต้องคอยสะดุ้งเป็นระยะเมื่อได้มาเห็นหน้าเธอ

อย่างนี้จะเป็นการสร้างบาปสร้างกรรมให้กับผู้พบเห็นเป็นอย่างยิ่ง เพราะถ้าชวนผู้ชายคนใดชะตาขาดไปเที่ยวที่แดนเนรมิตแล้วพาเข้าไปในบ้านผีสิง สิ่งที่เขากลัวที่สุดในบ้านผีสิง มีไข่ที่ซุกซ่อนตัวคอยโผล่มาหลอกมาหลอนเขาหรือ แต่ที่เขากลัวที่สุดก็คือตัวเรานั้นแหละ

คนที่เขาไปเที่ยวจะออกสั่นหัวนวดว้างกันแบบไม่คิดชีวิต ก็เพราะหันมาเห็นใบหน้าเรานี้แหละ และไอ้พวกผีทั้งหลายในนั้นวันทั้งวันอาจจะไม่ต้องทำงานกันอีกเลย เพราะแค่เห็นเราเดินผ่าน พวกมันก็ต้องเดินสั่นงันกกันหมดแล้ว ไม่มีตัวไหนกล้าโผล่หน้าออกมาหลอนหลอกได้สักตัวเดียว

เพราะผีพวกนั้นต้องอาศัยแล้วเมคอัพแบบ Special Effect อยู่ตั้งนานสองนานจึงจะดูแล้วค่อนข้างกลัวเหมือนผีหน่อย แต่เขาเดินดูๆ เข้าไป ไม่ต้องแต่งหน้าเลยสักนิด ไอ้โห... เหมือนผีโดยไม่ต้องแต่งอะไรเลย หน้ามันให้อยู่แล้ว แต่ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ก็มีไข่จะตัดขวัญกำลังใจของผู้หญิงคนใดที่เกิดมา พระเจ้าลืมประทานความโศกามาให้ เพราะจวบจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ผู้เขียนก็ยังเชื่อว่า

“ผู้หญิงทุกคนล้วนมีความสวยด้วยกันทุกคน เธออาจจะสวยในแบบฉบับของตนเอง เพียงแต่ถ้ารู้จักดูแลทำนุบำรุงเอาใจใส่ตัวเองบ้างเท่านั้นเอง” ดังนั้นก็อย่าให้ถึงกับนั่งรับประทานอาหารกับหนุ่มๆ คนใด เขาเหลือบตาขึ้นมามองหน้าเราที่ไร ถึงกับกินข้าวไม่ลงทุกที มองไปมองมาเขาพาลจะโทรศัพท์เรียกรถปอเต็กตึ๊งมาเก็บเราอยู่ไรๆ

ถ้าเป็นถึงเช่นนี้มีเห็นแก่ตัว ก็พึงเห็นใจสายตาคนอื่นที่เขา มองเราบ้าง แล้วจะมานับว่า “พวกผู้ชายมันหายหัวไปไหนกันหมด” ผู้ชายก็เหมือนผีเสื้อ (Butterfly) ชอบบินไปบินมาหอมล้อมุ่มตอมของหอมของสวยของดีมีคุณค่า ถ้าเราทำตัวดีมีรัศมีชีวิตชีวา ก็จะมีแต่ผีเสื้อมาให้เลือกสรร

แต่ถ้ายังเดิมๆ ไม่มีอะไรดีขึ้น เป็นชีวิตที่ยังไม่ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงพัฒนา คือ เก่งไปซะทุกอย่าง คุยเชื่องไปซะทุกสิ่งหน้าตาดูไม่ได้จริงๆ ก็อาจจะไม่มีผีเสื้อ (Butterfly) บินเข้ามาบ้างดอก แต่บินไปบินมาไม่รู้ว่ามี Butter มันหล่นหายไปไหน เหลือแต่ Fly คำเดียว จากผีเสื้อมันก็กลายเป็นแมลงวันด้วยประการฉะนี้

จัดชั่วโมงฤดูหรรษา ณ Seven Springs

โดย น้องติม ศิษย์ ส. วรพินทร์

วันเสาร์ที่ 20 มกราคม 2001 ติมบันทึกไว้ในสมุดไดอารี่ว่า เป็นวันที่ได้เล่นสกีเป็นครั้งแรกในชีวิต !!!

จำได้แม่น น้องติมและชาวคณะ (เพื่อนอีกสามคน) ตื่นกันแต่กระรอกโห่ เพื่อไปเล่นสกีที่ Seven Springs เราเดินทางออกจาก Pittsburgh เวลาประมาณ 7 โมง 56 นาที ขับรถไปถึง Seven Springs ประมาณ 9 โมง 39 นาที เมื่อไปถึงที่หมาย พี่อ่ำเป็นผู้เชี่ยวชาญในการเล่นสกีได้พาพวกเราไปติดต่อเช่าอุปกรณ์ ส่วนตัวพี่อ่ำเองไม่ต้องเช่าอะไรเพราะพี่อ่ำมีอุปกรณ์ชั้นโปรครบเซต ไล่ตั้งแต่ เสื้อแจ็กเก็ตที่ดูละม้ายคล้ายนักแข่งมืออาชีพ, กางเกงสกีกันน้ำ, สกีสวยยาวพิเศษ, แวนตากันลม, หมวกกันน็อก, ถุงมือ, และหมวกไอน้

ส่วนตัวหนูติม พี่แท่ง คุณ Watson (สัญชาติไทย) ก็ต้องเสียกะตังค์เข้าไปตามระเบียบ น้องติมและพี่แท่งเช่าสกีและไม่โพลราคา \$20 ส่วนคุณ Watson เช่า snowboard \$29 หลังจากนั้นเราก็ต้องซื้อ lift ticket คนละ \$40 เป็นตัวสำหรับนั่งกระเช้าไปยอดเขา

น้องติมและพี่แท่งตกลงกันเรียนสกีกับครูฝึก ก็เสียตั้งคឹคนละ \$18 (ถ้าเพื่อนๆ อยากมาเล่นสกี ขอแนะนำวันอื่นที่ไม่ใช่วันเสาร์ เพราะวันเสาร์เป็นวันเดียวที่ไม่มีโปรโมชั่น Oh! My God! ต้องซื้อทุกอย่างแยกกันหมด)

น้องติมและพี่แท่งเรียนเบสิคกับครูฝึกหนุ่มหน้าคล้าย Brad Pitt(sburgh) ครูเริ่มสอนตั้งแต่การหัดใส่สกี จากนั้นก็สอนให้เบรก สอนให้เลี้ยว สอนให้เดินหน้า สอนให้ถอยหลัง (ฮุย! ไม่มีถอยหลัง) หลักสำคัญของการเล่นสกีสำหรับคนหัดใหม่คือ "Wedge" การทำเท้าเป็นรูปตัว V หักกลับ เพื่อช่วยในการชะลอความเร็ว ระหว่างที่หนูติมและพี่แท่งเรียนอยู่ คุณ Watson กับพี่อ่ำก็ไปเฟลิดเฟลินเกิดเท็งทิงงองนอยอยู่บนเขาแล้ว

ครูฝึกสอนหนูติมและพี่แท่งเป็นเวลาชั่วโมงครึ่ง จากนั้นครูก็ say goodbye และอวยพรให้พวกเราโชคดี !!!

จากนั้นพี่อ่ำและคุณ Watson ก็ได้มารับพวกเราไปขึ้นกระเช้า น้องติมตื่นเต้นมากหัวใจเต้นเร็วราวกับกลองพม่า ไม่เคยคิดว่า ในชีวิตจะได้มีโอกาสมาเล่นสกี ได้สัมผัสกับอากาศอันหนาวเหน็บเช่นนี้มาก่อน น้องติมทำสายตาเหม่อลอย มองไปยังยอดเขาสูงตระหง่านสีขาว ที่ตั้งอยู่เบื้องหน้า น้ำตาลลอบบี้ (เพราะลมมันดี) จนมีเสียงฝรั่งข้างหลังไล่หลังมาทำนองว่า

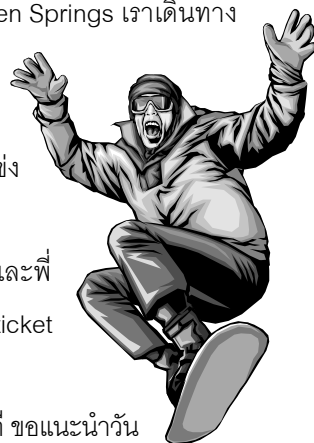
“จะยืนอีกนานมั้ยยะหล่อน?”

น้องติมจึงคืนสติ ... แล้วรีบไถ (แกมเถือก) ไปยังที่ขึ้นกระเช้า

กว่าจะขึ้นไปถึงยอดเขา เราต้องผจญอุปสรรคอีกหนึ่งขั้นก่อนที่จะได้เล่นสกีจริงๆ นั่นก็คือ

“การลงจากกระเช้า”

หนึ่งกระเช้านั่งได้ 4 คนพอดี จะบอกให้ว่ากระเช้าที่นั่นเคลื่อนเร็วปานกามนิตหนุ่ม เราทั้งสี่ต้องอาศัยความสามารถพิเศษ ในการทรงตัวย้ายกันออกจากกระเช้าให้ทันเวลากระเช้าถึงยอดเขา ซึ่งน้องติมไม่

เคยประสบความสำเร็จเลยยยย ล้มตลอด คว่าอยู่ได้ กระเช้านั่นแหละ ซ้ำร้ายไปกว่านั้น พอน้องตี๋คิดว่าก็พาชาวคณะล้มไปหมด เว้นไว้แต่พี่อ้อมมือโปรที่ยังพอรอดพ้นเงื้อมมือ (เงื้อมขา) ของน้องตี๋ไปได้ หลังๆ สังเกตว่าไม่ค่อยมีใครอยากนั่งติดน้องตี๋อีกเลย ฮ่วย!

หลังจากไซซ์ดีไซเซอออกจากกระเช้า พวกเราก็ตกลงใจเริ่มเล่นที่ line สีเขียวก่อน เพราะเป็น line ที่ง่ายที่สุด ... เราทุกคนสนุกมากกกก เล่นกันเป็นสิบรอบ มีอยู่ครั้งหนึ่ง น้องตี๋ พี่แท่ง และคุณ Watson หลุดไป line สีน้ำเงิน ซึ่งยากขึ้นไปอีก

“โอ๊ะโอ ... ซวยสิดู เล่นวันแรกเสียด้วย ... เสือกหลงไป line ยาก--” (อ้อ! พี่อ้อมไม่ต้องพูดถึงแกไปเล่น line สีดำแล้ว ซึ่งชันยังกับโดดลงหน้าผา)

ไม่ต้องบอกก็คงจะรู้ผลลัพธ์ ... น้องตี๋พยายามเบรกเป็นระยะทางหลายไมล์ แต่แรงขาของน้องตี๋หรือจะไปสู้แรงดึงดูดของโลก ... น้องตี๋และเพื่อนหัวทิ่มล้มระเนระนาด แต่ไม่นานก็ยืนหยัดขึ้นมาใหม่และไปถึงที่หมายในที่สุด

สภาพของน้องตี๋ตอนที่ถึงเนินเขา ไม่ต่างอะไรไปกับวันเล่นสกรานต์ที่ถนนข้าวสาร กางเกง

เปียกไปหมด ... ดูไม่เจ็ดเลยคะ

สรุปเลยแล้วกันนะคะ สกีเป็นกีฬาที่สนุกและท้าทาย เป็นกีฬาที่อาศัย "ใจ" อย่างเดียวเลย ขอเพียงกล้าก็จะสนุกได้ อ้อ! แล้วอย่าลืมเอาอุปกรณ์ที่สำคัญต่อไปนี้ไปด้วยนะคะ

1. เสื้อแจ็คเก็ตกันหนาว แบบผ้าร่มนะคะ
2. กางเกงกันน้ำเข้า (กันน้ำออกไม่รู้ไปซื้อที่ไหนเหมือนกัน??)
3. หมวกกันหนาว (ถ้าไม่มีอาจใส่หมวกอาบน้ำพลาสติกก็ได้ออกก็ได้ ถ้าใจรัก!)
4. แว่นตาเล่นสกี (สำหรับกันลมและแสงแดด) *จำเป็นมากๆ ถ้าไม่ใส่อาจได้ไปนั่งถือไมค์ร้องเพลงอยู่ใต้สะพานลอยลาดพร้าว
5. ถุงมืออย่างหนา (ตราช้าง???) โอ้ย! จะเข้าไปถึงไหน
6. น้องตี๋ อู๊ย! ไม่ใช่คะ ตั้งใจจะบอกว่าถ้าใครคิดจะไปสกี อย่าลืมชวนน้องตี๋ไปด้วยนะคะ ... นี่คะเบอร์โทร "911"

ไปละคะ ต้องไปซ่อมขมววยต่อ

น้องตี๋ ศิษย์ ส. วรพินทร

ปล. นี่คือเว็บไซต์ของ Seven Springs นะคะ

<http://www.7springs.com>

Ski Report Hotline 1-800-523-7777

ORIENTAL MENU IN PITTSBURGH

- ศิษย์อาจารย์ -

เคยคิดว่ามาเรียนหนังสือหนังหาตั้ง พิต-สะ-เบิก ... คงไกลพอจะไม่ต้องเจอใครที่ไหนเรียก "อาจารย์" ให้รู้สึกเป็นที่เคารพบูชาแล้วเชียว ... ที่ไหนได้ !!! รู้สึกเป็นคุณครู คุณครู ตั้งแต่วันแรกที่ไปเข้า school เลยทีเดียว เพราะมีแม่ลูกศิษย์ตัวดีนั่งหน้าแป้น จำอาจารย์สุดสวยของตัวเองไม่ได้ ให้ต้องตระหนักเล็กๆ ว่าถ้าไม่เป็นเราที่ไม่ค่อยไปทำงาน ก็ เป็นแม่ลูกศิษย์ที่ไม่ค่อยไปเรียน (อย่างหลัง sure !!!)

พูดถึงลูกศิษย์ เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว มีศิษย์รักเกรด A

(คือมันได้ A วิชาเรา) มาเยี่ยมที่ พิต-สะ-เบิก ครั้งนั้นที่มันจบปริญญาเกียรตินิยม เรา สนับสนุนให้ไปเรียนทำอาหารที่โรงแรมโอเรียนเต็ล ซึ่งเป็นสิ่งที่มันรัก ผลคือ นอกจากทำอาหารอร่อยแบบไม่เกรงใจใคร แล้ว ยังได้ลง "GM" ค่าหอโรงเรียนที่

สอนถึงความได้ระกำซะอีก (วันหนึ่งมันจะเอาเราไปเผาหมี่ นะ???) เมื่อมันแะมา เราก็ใช้ให้ทำอาหารให้ได้รับประทาน กัน กินกัน 13 คน (ไม่รู้มาจากไหนมั่ง รู้แต่ว่าอร่อยเป็นเอกฉันท) ตอนแรกนึกว่าจะได้กิน Sirloin Steak & Mushroom Gravy หรือ Pasta หรือ Trout Steak เทือกๆ นั้นตามความ High Society ของหลักสูตรที่มันจำเรียนมา ปรากฏว่ามัน ทำอาหารไทยจีนและไทยลาว แต่ก็อร่อยจริงๆ อร่อยกว่า กลับไปกินที่เมืองไทยซะอีก (เพราะค่าเครื่องบินก็ทำให้ ความอร่อยลดลงกว่าครึ่งแล้ว)

ทั้ง 12 คน (ไม่รวมพ่อครัว) สั่ง ให้เรานำส่วนผสม ของอาหารมาลง TSA Newsletter แต่มันมีแต่ส่วนผสมจริงๆ นะ สัดส่วน (34-24-35) ไม่มี ทำไปชิมไปตามใจชอบ ใส่ให้ครบก็แล้วกัน คงกินได้แหละ ... โชคดีแล้วกันนะคะ (ต้มซ่า + ไก่เม็ดมะม่วง ไม่เขียนนะคะ ธรรมดาไป)

น้ำสลัด Oriental

1. Black Vinegar (Balsamic)
2. Olive Oil + น้ำมันพืช (ตามใจชอบ)
3. Tabasco
4. Lea & Perrins
5. กระเทียม + หอมแดง สับละเอียดมาก ห้ามปั่นนะคะ
6. พริกไทยดำ (fresh ground)
7. เกลือ น้ำตาล

* ตีให้เข้ากันอย่างรุนแรงก็ทานได้ แล้วคะ * อ้อ! เอาไปราดบน ผักนะ อย่างกินเปล่าๆ

Sirloin อบจิ้มแจ่ว

หมักหมู/เนื้อ

1. น้ำมันหอย ซีอิ๊วขาว ซีอิ๊วดำเหลือง
2. กระเทียม รากผักชี พริกไทย
3. น้ำตาล

* grill / อบได้เตาที่บ้านนะคะ จนสุกนะ

แจ่ว

น้ำมะนาว น้ำปลา ซีอิ๊วขาว ซีอิ๊วดำเหลือง น้ำมันหอย น้ำตาล ข้าวคั่ว พริกป่น+สด มะเขือเทศ หอมแดง ต้นหอม ผักชี

* สีส้อยหลังนี้สับเป็นชิ้นเล็กๆ นะคะ *

ใส่กรอกน้ำแดง

1. ทอดใส่กรอกก่อน
แล้วใช้น้ำมันใส่กรอก
มาทำต่อเลย
2. Ketchup
3. น้ำตาล เกลือ ซอสถั่ว
เหลือง น้ำ
4. ใส่หอมใหญ่เล็วลittleๆ ก็ดีนะคะ
5. หรือถ้าชอบผักก็ใส่ได้ แต่ระวังน้ำผักจะทำให้ไม่
เข้มข้น

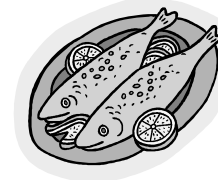

* เวลาทานต้องคนให้ซอสเข้ากับน้ำมัน ซึ่งลอยอยู่ข้างบน
นะคะ ขอแนะนำ มิฉะนั้นจะจืดจนเกินไป *

ปลาหนังซีอิ๊ว

แนะนำปลา Turbot ค่ะ ไม่แพงมาก เนื้อขาว นุ่ม ไม่คาว
ด้วย แล้วก็ทำการนึ่งซะนะคะ
น้ำซีอิ๊ว

1. นำขิงซอยเจียวน้ำมัน
2. น้ำมันหอย Lee Kum Kee ใส่ลงไป
3. ตามด้วยซีอิ๊วขาวตราเด็กฉ้วนจริงๆ
4. ใส่ น้ำ + น้ำตาล ตามใจ
ฉัน
5. พอเดือดให้ใส่
กระเทียม

* แล้วอย่าลืมเอาไปราดปลาล่ะ !! *

😊 ปัญหาพาวดหมอง (แนะนำให้ถามเพื่อนข้างๆ จะสนุกกว่าอ่านเอง) 😊

1. ปลาอะไรคุมทะเล?

ตอบ ปลาเก๋า ไม่แก่คุมไม่ได้

2. ทำไมปลาปรีนยาไม่กล้าเข้าทะเล?

ตอบ เพราะกลัวปลาเก๋าๆ คุมอยู่

3. สแควร์ท 3 ส่วน h เท่ากับเท่าไร?

ตอบ ต้นไม้ตาย เพราะ 3=three นำมาหาร h เหลือ tree=ต้นไม้

สแควร์ท=ถอดรากที่สอง เพราะถอดรากต้นไม้ๆเลยตาย

4. สมมติว่าคุณเป็นเจ้าของร้านอาหารร้านหนึ่ง ทั้ง
ร้านมีโต๊ะอาหารสี่โต๊ะ โต๊ะหนึ่งโต๊ะสองเพ็งสั่งอาหาร
โต๊ะสามจ่ายเงินแล้วแต่โต๊ะสี่เปี้ยวคุณจะทำอย่างไร?

ตอบ จัดให้ตรง

5. มีผู้ชายอยู่คนหนึ่ง เดินอยู่ในทะเลทราย ผู้ชายคนนี้
หิวน้ำมาก เดินไปเดินมาไปเจอ กระตังยแดงอยู่ 3 ขวด
เขากินไป 2 ขวด แต่ไม่ยอมกินขวดที่ 3 แล้วก็เดินทาง
ต่อไป ถามว่า ทำไมเขาถึงไม่กินขวดที่ 3 ?

ตอบ ห้ามดื่มเกินละ 2 ขวดไปรดสังเกตุคำเตือนบนฉลากก่อนดื่มทุก
ครั้ง

6. สีอะไรเอ๋ยมองดูแล้วที่มๆ เช่ๆ ?

ตอบ สีหน้าอย่างแกนี่แหละ

7. ทำไม ยี่สิบลบสิบเท่ากับสิบห้า?

ตอบ ตู๊ดตอบ(ลองทำเสียงตูดดู)

8. เกาะอะไร เห็นฉิ่งวิ่ง?

ตอบ เกาะสิมิลัน (see me run)

9. ทำไมแชมเปญ x กระโดดลงน้ำแล้วผมไม่เปียก?

ตอบ เพราะผมไม่ได้กระโดดลงไปด้วย

10.1 ถ้าจุดตกลงในถึงขยะจะฉกอะไร?

10.2 ถ้าออกมาจะฉกอะไร?

10.3 งูตัวนี้ชื่ออะไร?

ตอบ ฉกปะปก (สกปรก)/ ฉกซิ่ง (สดชื่น)/ชื่อบ้อ(ชื่อบ้อ)

11. ระหว่างห้องน้ำผู้ชายกับห้องน้ำผู้หญิงอะไรเหม็น
กว่ากัน?

ตอบ ห้องน้ำผู้หญิงเหม็นกว่าเพราะเพราะห้องน้ำผู้หญิงมักเขียนป้าย
ว่า Women(ผู้หญิง) แต่ห้องน้ำผู้ชายเขียนว่า Men(เหม็น)เท่านั้นเอง

12. อะไรเอ๋อ? ทำไมซาลาเปาถึงอายุ

ตอบ เพราะขนมจีบ

13. แล้ว อะไรเอ๋อ? ทำไมขนมถึงจีบซาลาเปา

ตอบ เพราะซาลาเปาทั้งขาวทั้งอวบ

คอลัมน์ "แขกรับเชิญ"

- หมอรัฐ -

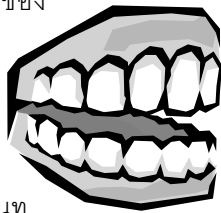

เมื่อสองอาทิตย์ที่แล้ว ผมได้มี
โอกาสตรวจฟันน้องคนนึง
เลยได้ความคิดว่า ถ้าได้เขียน
เกร็ดเกี่ยวกับสุขภาพช่องปาก

ให้เพื่อนๆ น้องๆ ได้อ่านกันก็คงดีไม่น้อย

เคยสังเกตไหมครับว่า ทำไม เวลาเรามีหินปูนเกิดขึ้นใน
ช่องปาก ทำไมมักจะเกิดบริเวณฟันหน้าล่าง กับฟันบน
ด้านในมากกว่าที่อื่นๆ นั่นเป็นเพราะว่าตรงบริเวณนั้นจะมี
ต่อมท่อน้ำลายตั้งอยู่ น้ำลายของเราเนี่ยประกอบด้วย
เมือกเพื่อหล่อลื่น, น้ำที่ทำให้ปากเราชุ่มชื้น, ภูมิต้านทาน,
และก็มีพวกแคลเซียม เพราะในช่อง

ปากจะต้องเกิดภาวะสมดุลของ
แคลเซียม เพื่อให้รักษาสุขภาพ
แคลเซียมของฟันได้ ถ้าเรามีซีฟัน
(หรือคำเพราะๆ เรียกว่าคราบจุลินทรีย์

รีย์) + แคลเซียม + เชื้อโรค ก็ทำให้เกิดหินปูนได้ครับ อีตัวซี
ฟันเนี่ย ถ้าไม่ได้ขจัดออกใน 24 ชั่วโมง ก็จะเป็นคราบติด
แน่นซึ่งแปรงหรือไหมขัดฟัน (floss) ไม่สามารถเอาออกไป
ได้ครับ

หน้าที่ของน้ำลายหลักๆ เนี่ยก็คือการหล่อลื่น และช่วยนำ
พาพวกอาหารออกจากฟัน, ช่วยในการกลืน
อาหาร, และช่วยย่อยอาหารครับ หน้าที่
รองๆ ก็ช่วยแสดงความรู้สึก เช่น เวลาหิว หรือ
พูดถึงของเปรี้ยว น้ำลายก็จะหลั่งออกมา หรือ
เวลาเห็นผู้หญิงสวยๆ น้ำลายก็จะไหล ถ้าเห็นผู้
หญิงสวย + เช็กซีด้วย น้ำลายก็จะหยุดทำงาน

และเปลี่ยนให้เป็นหน้าที่ของเลือดกำเดาแทน (ผมได้ความ
รู้นี้จากการดูหนังญี่ปุ่นครับ) หน้าที่สุดท้ายของน้ำลายก็คือ
เอาไว้ถ่ม เวลาไม่พอใจครับ

ผมเคยถามอาจารย์สมัยเรียนว่าทำไมเขาถึงเรียกว่าน้ำลาย
แต่ก็ไม่มีใครให้คำตอบผมได้ ผมจึงสรุปเอาเองว่า เราคงจะ
เรียกมันจากการสังเกตที่ว่า เวลาเราน้ำลายไหล แห้งติด
กับแก้มหรือหมอนมันจะเห็นเป็นสายๆ ถ้าใครพอรู้จักกรุณา
บอกกันด้วยนะครับ

ปัญหาที่ทุกๆ คนมักจะเจอก็มีอยู่ 2
อย่างก็คือ ฟันผุ หรือ มีหินปูน หรือทั้ง
สองอย่าง ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เกิดจากการดูแล
สุขภาพด้วยตัวเองไม่ค่อยดีครับ จากที่

ผมได้สังเกตจากน้องๆ ที่นี่ก็พบว่า พวก
เรามักจะ party กัน หรือเที่ยวกลางคืน แล้วทำให้เราซี
เกียจทำความสะอาดฟันหลังจากนั้น เพราะมันง่วงเหลือ
เกิน ผมค่อนข้างจะเข้าใจครับ เพราะสมัยผมอยู่จุฬาฯ วิชา
เอกของผมก็คือสุรา และวิชารองก็คือทันตแพทย์ เวลาผม
เมามากๆ หรือง่วงมากๆ ก็ซีเกียจจะทำอะไรทั้งนั้น อยากร
นอนอย่างเดียวนะเลย ก็อยากจะฝากว่าช่วยแปรงฟันกันนิด
นึง และก็อย่าพยายามอาเจียน (หรือแถวบ้านผมเรียกว่า
เมาจนอ้วก) ทำไมหรือครับ ก็เวลาที่

เราอาเจียนเนี่ย กรดในกระเพาะ
อาหารมันจะตามมาด้วย ถ้าเรา
อาเจียนบ่อยๆ จะทำให้ฟัน
กร่อนได้ครับ

คราวนี้เรามาดูวิธีการเลือกอุปกรณ์ในการรักษาความสะอาดช่องปากกันครับ

1. **แปรง:** เวลาเลือกก็ขอให้ขนแปรงนุ่มสุดๆ ครับ ขนแปรงที่แข็งเกินไป จะไม่สะอาดอ่อนตัวไปทำความสะอาดร่องเหงือกได้ครับ แถมยังจะทำร้ายเหงือกด้วยซ้ำไป ขนาดของแปรงก็ประมาณให้เท่ากับฟันล่าง 4 ซี่หน้าครับ

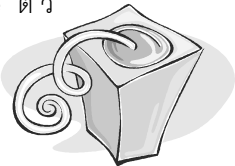
2. **ยาสีฟัน:** เดี่ยวนี้มีหลายชนิดครับ อันที่ผมไม่แนะนำเลย ก็คือพวกผง เช่น วิเศษนิยม (ไซคีที่ Giant Eagle ไม่มีขาย) เพราะว่ามันมีแต่ผงขัดจะทำให้ฟันสึกกร่อนครับ พวกยาสีฟันแบบทำให้ฟันขาวก็จะมีผงขัดเยอะครับ ก็อย่าพยายามใช้ ส่วนยาสีฟันที่

แก้ฟันเสียวก็จะมี 2 แบบครับ คือแบบที่มีฟลูออไรด์ ซึ่งตัวฟลูออไรด์เนี่ยจะไปแลกที่

กับหมู่ไฮดรอกซิล (OH) ทำให้ฟันแข็งแรงขึ้นครับ หรืออีกพวกคือพวกที่มีผลึกอะซิเตด หรือไปตัสเซียมไปเน็กทอลเล็กๆ บนตัวฟัน (dental tubule) ก็ลองเลือกใช้ดูครับ

3. **ไหมขัดฟัน:** มีใหญ่ๆ อยู่ 2 ชนิดครับ คือ Dental floss กับ Dental tape ตัว tape นี้จะหนากว่า floss ครับ และ floss เองก็มี 2 แบบครับคือ

waxed กับ non-waxed ถ้าฟันเราแน่นมากๆ พวก waxed floss จะผ่านระหว่างฟันไม่ได้ ก็ต้องใช้ non-waxed แต่ non-waxed เอง ก็มีข้อเสียครับ คือมันขาดค่อนข้างง่าย

พอเราได้อุปกรณ์มาครบ ก็ต้องใช้ให้ถูกวิธีด้วย เริ่มจากการแปรงพยายามให้แปรงทำมุม 45 องศากับคอฟัน ส่วนจะขยับสั้นๆ หรือจะหมุนเป็นวงกลมก็ไม่ผิดครับ แล้วบิดขนแปรงจากคอฟันไปหาปลายฟันครับ สำหรับการใช้น้ floss เนี่ย เวลาผ่านด้านชิดของฟันแล้ว จะต้องโอบฟันด้วยนะครับ ไม่ใช่แค่เอาเศษอาหารที่ติดฟันออก เพราะจุดประสงค์หลักของ floss คือการขจัดเอาคราบจุลินทรีย์ที่

เกาะอยู่ด้านข้างของฟันออก เพราะแปรงสีฟันจะทำได้แค่ ขจัดคราบจุลินทรีย์ด้านหน้าและหลังของฟันออกเท่านั้นครับ

จำนวนครั้งของการแปรงฟันก็ประมาณ 5 ครั้งต่อวัน ... อย่าเพิ่งตกใจครับว่าทำไมมากจังเลย คือผมเชื่อว่าพวกเราชอบต่อรองเลยบอกผ่านขนาดนี้ ถ้าผมบอก 2 ครั้ง พวกเราก็จะต่อเหลือครั้งเดียว เพราะอย่างนั้นผมเลยบอกซัก 5 ถ้าจะต่อเหลือ 2 ก็ไม่ว่ากัน ส่วนการใช้น้ไหมขัดฟันนั้น ก็อย่างน้อย 1 ครั้งต่อวันครับ (อันนี้ไม่ได้บอกผ่านเลยนะครับ)

มีคนถามว่าแปรงสีฟันไฟฟ้าจะดีกว่าแปรงธรรมดาไหม ถ้าสำหรับท่านที่คิดว่าเรานั้นขี้เกียจ ผมว่าก็เป็นทางออกที่ดีครับ แต่จริงๆ แล้ว แปรงธรรมดาก็ใช้ได้แล้วครับ แถมนางครั้งถ้าแปรงถูกวิธีก็จะดีกว่าด้วยซ้ำ ส่วน water pik ที่เป็นน้ำฉีดบนตัวฟัน นั้น จะทำได้แค่เอาอาหารที่ติดบนตัวฟันออก เท่านั้นครับ ไม่

สามารถทดแทนอุปกรณ์ 3 อย่างที่ผมกล่าวถึงได้เลยครับ ถ้าสตาจ์เหลือจะซื้อมาใช้ก็ไม่ผิดกติกาครับ

อ้าว! หน้ากระดาษหมดซะแล้ว มีอีกตั้งหลายเรื่องที่ยอยาก จะเขียนเอาไว้มีโอกาสผมจะเล่าต่อครับ

ภัยใกล้ตัว!

โดย GC

ว่าจะไม่เขียนอะไรแล้วแต่ก็อดไม่ได้ที่จะต้องมีอะไรมาแจม เพราะมี 'คนขอมมา' ทั้งนี้และทั้งนั้นก็เพราะ newsletter ฉบับนี้มี เรื่องที่เกี่ยวเรื่องกิน เรื่องชวนออกนอกบ้านเยอะเหลือเกิน ผมก็เลย มาขอเตือนเพื่อนใหม่ห้องใหม่และเก่าว่า ในบริเวณ Oakland ที่ พวกเราอยู่เนี่ย ถึงแม้จะดูร่มรื่นแต่จะออกไปไหนมาไหนเที่ยวค้า มีดตึกตื้นก็ต่อระวังตัวกันเอาไว้บ้าง เมื่อไม่กี่สัปดาห์นี้เองบ้านของ คุณหมอมอ(ดูไฟบีซี) มือเต็งหนึ่งของเมือง Pittsburgh ก็เพิ่งโดน

แหวกหน้าต่างกรงเหล็กเข้ามาตอนกลางคืนช่วงที่ยังไม่กลับบ้าน เนื่องจากบ้านอยู่ชั้นหนึ่งและพอดีใจ เห็นว่าไฟปิดอยู่ อ่า!! กฎแห่งความปลอดภัยข้อแรก "ถ้าบ้านอยู่ชั้นหนึ่ง เวลาออกไปไหนมาไหน เปิดไฟทิ้งไว้ด้วย" ค่าหลอดกับ ค่าไฟไม่แพงมากหรอกครับ การเปิดไฟทิ้งไว้จะช่วยลดโอกาสที่โจรจะงัดบ้านไปได้ เยอะเลย (หรือไม่จริง? ลองคิดว่าถ้าคุณเป็นโจรสิ!) ในครั้งนี้โจรหยิบไปได้แค่เศษเงินนิดหน่อย ก็ถือว่าคุณหมอมอโชคดีไป แต่ถ้าจะให้ดีกว่านี้ ดูดวงตัวเองไว้ล่วงหน้าบ่อยๆ ก็ดีนะครับ เอ๊ๆ

น้องใหม่ที่มาหลายๆ คนอาจจะชอบพกเงินสดกันเป็นพอนเพราะอาม้าอาป้าให้มาเป็น cash ก็ระวังไว้ นะครับ เคยมีเรื่องเกิดมาเมื่อสักปีสองปีที่แล้ว ว่าน้องใหม่คนนึงเพิ่งมาถึงก็พกแบงค์ร้อยไว้ในกระเป๋าตังค์ถึงเจ็ดใบ แต่ผ้าไปซื้อของที่ Giant Eagle ตรงมุม Melwood ตัดกับ Center ตอนเกือบห้าทุ่ม คนดำคนนึงมันเห็นเข้าตอนน้องเขาเปิดกระเป๋าตังค์หยิบเงินมาจ่าย มันก็เลยเดินตามไปที่บ้าน เรื่องเป็นยังไงผมก็จำไม่ได้สนิทนัก เหมือนๆ กับมันไปเคาะแล้วน้องเขาก็เปิดประตูแง้มออก ถึงแม้จะมีโซลิตไว้ มันก็เอาปืนจี้เข้ามาบอกให้ส่งเงินให้มัน ตกกลางเรื่องเป็นยังไงต่อผมก็ไม่รู้เหมือนกัน เพื่อนๆ น้องๆ ใหม่ก็ระวังในเรื่องการพกเงินจำนวนมากแล้วกันนะครับ

ที่นี้เพื่อนๆ บางคนที่ชอบไป หรือมีเรียนที่ Cathedral of Learning ก็เหมือนกัน มีคนเขาฝากมาเตือนว่าอย่าทำตัวขยันนัก

เวลาจะขึ้นชั้นสูงๆ ที่ตึกนี้ เพราะบันไดมันเปลี่ยว เคยมีสาวโดนจุดเพราะเดินขึ้นบันไดแทนที่จะขึ้นลิฟต์มาแล้ว!! เอาจริงดิ!! เฮ้ย! ไม่ได้ล้อเล่น!! "อายุสี่สิบมันยังจุดเลยพี่" แหล่งข่าวอ้างถึงคำพูดของพยานที่ฟังเขามาอีกที เพื่อนๆ ก็พยายามใช้ลิฟต์แล้วกันครับ แทนที่จะไปเดินตามบันไดหรือบันไดหนีไฟที่เปลี่ยวๆ ส่วนคนที่อยากออกกำลัง ผมแนะนำให้เดินขึ้นไปที่ Trees Hall, วิ่งสักครึ่งชั่วโมง, ว่ายน้ำอีกสัก 40 รอบ แล้วเดินกลับบ้านแทน

เอาละ ขอเล่าเรื่องน่ากลัวสมัยเก่าๆ ชะหน่อย (ในฐานะที่อยู่มานาน) เรื่องนี้เกิดประมาณกลางปี 1997 มีคนดำคนหนึ่งเดินไปเคาะบ้านนักเรียนไทยคนหนึ่ง ในบริเวณ North Oakland นี่แหละ บอกว่าจะมาตรวจ Cable box เกือบ แต่ที่ว่ามันมาดึกไปหน่อยคือตีหนึ่ง น้องคนนั้นก็เลยอะใจขึ้นมา รีบโทรหา 911 และก็ป็นดังคาด หลังจากทีรอสักพักคนดำคนนั้นก็วิ่งหนีไป (สงสัยรีบไปตรวจบ้านอื่นต่อ)

ในช่วงเวลาใกล้ๆ กันนั้นเองก็มีเหตุเกิดขึ้นกับเพื่อนของเราอีกคน อ่า.. ก็บอกชื่อเลยแล้วกัน เขาชื่อป๋องครับ เรียนจบไปนานแล้ว เพื่อนเก่าๆ คงรู้จัก ในช่วงเย็นที่มีดๆ หน่อย ตอนที่เขาเดินกลับมาจากโรงเรียน ผ่านถนน North Neville เพื่อไปยังบ้านที่อยู่ทาง Center นั้น ก็มีไอ้มีดวิ่งมาจากข้างหลัง เขาป็นจี้หมับเข้าที่ข้างหัว แล้วบอกให้ส่งกระเป๋าตังค์มาให้ ป๋องเพื่อนเราก็ส่งให้แต่โดยดี โชคดีที่มันจี้เงินในนั้นไปซึ่งมี

อยู่แค่ \$40 โดยทิ้งกระเป๋าตังค์ไว้ให้และไม่ได้ทำร้ายร่างกาย ที่นี้เนื่องจากคุณพ่อของป๋องเป็นนายตำรวจใหญ่ที่เมืองไทยที่ชอบสอนป๋องให้เล่นปืนจริงๆ ป๋องก็เลยรู้ตั้งแต่แรกเห็นแล้วว่าเป็นปืนปลอม แต่ป๋องก็บอกว่า "ก็รู้ว่าปืนปลอมวะ แต่ตัวมันใหญ่เล่นด้วย ไม่ไหวหรอก" อืม ก็จริงนะ เขาเป็นว่าเพื่อนๆ ที่ชอบ

กลับบ้านคนเดียว ก็ระวังไว้หน่อยก็แล้วกันครับ เลี่ยงได้ก็เลี่ยง ทางออกอื่นมีตั้งเยอะ เช่น กลับ Shuttle bus ของโรงเรียน หรือ Van Call ซึ่งเขาจะไปรับที่หน้าตึกเรียนแล้วส่งถึงบ้านเลย ไปหารายละเอียดกันเอาเองที่ <http://p-and-t.parktran.pitt.edu/transportation/ShuttleSchedules.html>

อีกเรื่องหนึ่งก็เกิดกับผมเองในราวเดือนสิงหาคมปี 1997 (ปี อันตรายนแห่งชาว Oakland) เรื่องมีอยู่ว่า ผมและเพื่อนๆ หลังจากที่ได้ถ่ายรูปรูปกับที่ Schenley park แล้ว สักเกือบห้าทุ่มเราก็เดินทางกลับมาที่ North Oakland กัน ตอนที่กำลังจะเดินกับป๊อง (ที่เพิ่งโดนจี้) ข้ามถนน Melwood เพื่อกลับเข้าตึกตัวเอง ก็สวนกับไอ้มีดคนนึง “คนนี่ปาววะป๊อง” ผมแกล้งถามว่าไซ้คนที่จี้มันหรือเปล่า “ไม่ใช่วะ ฮ่าๆ” ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมมันฆ่า แต่ก็เอาเป็นว่าไม่ใช่คนเดียวกัน พอผมเดินเข้าหน้าตึก apartment (ตอนนี้เดินคนเดียวแล้ว) ผมก็เห็นเอกสารซึ่งเป็น junk mail อันหนึ่งอยู่ใน mailbox ของผมในส่วนที่ไม่ได้ล็อก ตอนนั้นก็ยังมี box ของผมคนเดียวเท่านั้นแหละที่มี mail อยู่ เพราะบ้านอื่นเขาหิบบเข้าบ้านนอนไปหมดแล้ว ส่วนผมด้วยความที่ขี้เกียจเพราะถือกระเป๋าถือและขาตั้งกล้องก็เลยไม่หิบบ mail อันนั้นไปเพราะรู้ว่ามันเป็น junk ทิ้งไว้พุงนี้ค่อยมาเอาก็ได้ ระวังที่กำลังจะหิบบถูกขโมยไปซะในเข้าตึกนั่น อีตาดมดนั่นก็เผลอมาจากไหนไม่รู้ เข้ามาทักทายด้วยมิตรไมตรี “ฮาย ยู

ชอบเล่นกล้องหรือ” “เออ! ตูไปล่ะ” อืม สงสัยมันเห็นผมถือขาตั้งกล้องเดินเข้ามา ช่วงนั้นเองมีเพื่อนบ้านคนนึงเดินเปิดประตูออกเข้ามา ไอ้มีดนั่นก็มีท่าที่แปลกไปแล้วหันไปเช็ค mailbox พอผมไขกุญแจเข้าประตูในมาแล้ว ก็หันไปดูมันอีก ปรากฏว่าไอ้ทมิฬนี่มันหิบบ junk mail ของผมขึ้นมาดูทำที่ว่าเป็นของตัวเอง เพื่อแสดงให้เพื่อนบ้านผมที่

เพิ่งเดินเข้ามาเห็นว่ามันก็อยู่ตึกนี้เหมือนกัน (ทั้งๆ ที่ไม่ใช่!!) แล้วมันก็งยหน้ามาสบตากับผม!!!

“เวรละสิ!!” ทำไงดีละ ไซ้คตินะเนี่ยที่ขี้เกียจหิบบ junk mail ออกมา เลยรู้เลยว่าไอ้เนี่ยมาไม่ซื่อ ผมก็เลยรีบเดินมาที่บ้านได้เตรียมเข้าห้องที่อยู่ชั้นสอง หันกลับมาก็พบว่าเพื่อนบ้านของผมคนนั้นใจดีกว่าที่คิด เขาเปิดให้ไอ้มีดนั่นเข้ามาด้วย ผมนี่วิ่งอ้วกสุดชีวิตเลยนึกในใจว่าเราต้องเข้าไปถึงห้องก่อนที่มันจะมาตามหาทัน พอถึงชั้นสองแล้วก็วิ่งตรงไปเลี้ยวขวาเสร็จไปจนสุดถึงหน้าประตูห้องตัวเอง ได้ยินเสียงมันไล่ตามไล่หลังมา “แเว อาร์ ยู นะฮะ??” ขอโทษ!! ประตูห้องผมล็อกสองชั้น นั่นหมายความว่าผมจะต้องไขกุญแจสองครั้งโดยไม่ผิดเลยเพื่อเปิดประตูให้เร็วที่สุด นึกถึงในหนังสือของขวัญที่เหยื่อผู้เคราะห์ร้ายมักจะไขกุญแจเข้าบ้านตัวเองไม่ทัน แล้วถูกผู้ร้ายมันสับหัวแบะอยู่หน้าห้อง ช่วงนี้เป็นช่วงที่ผมได้เอา

ประโยชน์จากการฝึกเจริญสติมาใช้มากที่สุด “ธัมโม หเว รักษติ ธัมมะจาริง” ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรมจริงๆ ผมไขเข้าไปได้อย่างไม่มีผิดถึงแม้จะมีมือสั้นเล็กน้อย แล้วรีบปิดประตูทันที พอล็อก

ห้องแล้วแอบมองผ่านช่องแอบดูที่ประตูก็เห็นมันวิ่งมาทันพอดี เหมือนในหนังตอนที่รอดพ้นเงื้อมมือมีัจจุราชไม่มีผิด พลันนั่นมันก็ตะโกนเข้ามาว่า “ยูขอโอเข้าไปหน่อยสิวะฮะ โอก็เพื่อนักเรียน Pitt นะ ... โอชอบเล่นกล้องเหมือนกันนะฮะตัวเอง”

น่ากลัวที่สุด นี่แกขาดความอบอุ่นขนาดวิ่งผูกมิตรตามมาหาถึงหน้าห้องชั้นสองเลยเหอเนี่ย ผมก็คว้าโทรศัพท์มาเลย เอามาโทรใกล้ๆ ประตูให้มันได้ยินว่าผมจะกดเบอร์โทรศัพท์สามตัวนะเพี้ย แล้วมันก็หมายถึง 9-1-1 นั่นเอง ชั่วเสี้ยววินาทีนั่นมันก็วิ่งแผ่นแผ่นไปเลย

บอกตรงๆ นะครับว่าเรื่องพวกนี้นะ พวกเราต้องดูแลตัวเองกันดีๆ พวกตำรวจนะเขาก็ตรวจตามหน้าที่ ก็ต้องมองเห็นบ้างไม่เห็นกันบ้างเป็นธรรมดา เพราะบุคลากรมีจำกัด ตอนนั้นพวกผมชาวคณะที่มงาน TSA สมัยนั้นถึงแม้จะไปคุยกับพวกตำรวจ โดยเฉพาะพวกตำรวจโรงเรียนแล้วก็ตามเขาก็แนะนำได้แค่ว่าให้พวกเราต้องดูแลกันเองดีกว่า ที่สำคัญเขาจับไม่ค่อยได้หรอกครับ เงิน \$40 ของป๊องตอนนี้อยู่ที่ใครก็ยังไม่รู้เลย

ก่อนจากไปก็ขบออกเพื่อนๆ ใหม่ว่า อย่าเพิ่งตื่นกลัวกันไปครับ เพราะบริเวณแถวนี้ไม่ได้น่ากลัวอย่างที่อาจจะคิดกัน แถวนี้ร่มรื่นน่าอยู่จริง บางแห่งเดินเล่นตอนค่ำๆ ยังได้เลย แต่พวกเราก็ต้องระวังบ้าง เหมือนกรุงเทพฯ เมืองฟ้าอมรนั่นแหละครับ บางแห่งก็ปลอดภัยดีบางแห่งก็ต้องระวัง ขอฝากเอาไว้เท่านี้แล้วกันครับ.

ปล. มีคนฝากมาบอกผ่าน แฮ้ย! บอกน้องๆ เพื่อนๆ ใหม่ๆ เก๋าๆ ที่ยังไม่รู้ว่า Pittsburgh มีอะไรน่าเที่ยวบ้าง (นอกจากความน่ากลัว) ก็ขอให้เพื่อนๆ อ่านได้จากบทความ “**สวรรค์บนดิน in Pittsburgh**” ของ ผม ใน TSA newsletter ฉบับที่ 5 นะ ครับ download ได้ที่ http://www.geocities.com/tsa_pitt/newsletter/

ระเบียบปฏิบัติในการใช้ thai-l@pitt.edu

เป็นที่รู้กันว่าสมาคมนักเรียนไทยแห่ง University of Pittsburgh ของพวกเรานี้มี mailing list (หรือที่เรียกกันว่า thai list หรือ thai-l@pitt.edu) ที่ใช้ในการติดต่อส่งข่าวสารซึ่งกันและกันเพื่อประโยชน์สาระต่างๆ รวมไปถึงการขอและให้ความช่วยเหลือแก่พี่เก่าและน้องใหม่มาเป็นเวลานานแล้ว

เนื่องจากข้อความที่ส่งเข้า mailing list นี้ จะไปถึงผู้รับเป็นจำนวนมาก มีทั้งศิษย์ปัจจุบันและศิษย์ที่จบไปแล้ว เป็นผู้หลักผู้ใหญ่หลายคน มีทั้งบุรุษ สตรี เด็ก และคนชรา พวกเราจึงควรจะต้องตระหนักที่จะพิจารณาข้อความของตน ก่อนที่จะส่งเข้า mailing list อันถือว่าเป็นที่สาธารณะที่มีผู้รับหลายประเภทหลายกลุ่ม

ต่อไปนี้เป็นข้อแนะนำหรือระเบียบปฏิบัติในการใช้ thai-l mailing list ให้เหมาะสม

1. พิจารณาเนื้อความที่จะส่งทุกครั้งว่ามีความเหมาะสมเพียงใด ข้อความประเภท dirty joke ไม่ควรส่งโดยเด็ดขาด
2. ข้อความไหนที่พิจารณาแล้วว่าเป็น chain letter หรือเป็น hoax ไม่ควรส่งโดยเด็ดขาด ลองเช็คข้อความที่กำลังจะส่งนั้นเป็น hoax หรือไม่ได้ที่ <http://hoaxbusters.ciac.org/HBSearch.html> หรือ <http://www.nonprofit.net/hoax/>
3. ข้อความที่มีไฟล์ขนาดใหญ่เกินไป ไม่ควรส่งเข้าใน list ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ เพราะ mail system ของผู้รับแต่ละคนไม่เหมือนกัน ไฟล์ขนาดใหญ่อาจทำให้ account ของผู้รับบางคนมีปัญหา
4. สำหรับข้อความที่เป็นเรื่องตลก แนะนำว่าให้ส่งกันในกลุ่มเล็กๆ ก็พอ ถ้าไม่ตลกจริงๆอย่าส่งเข้า thai list
5. การขายของ ถ้าเป็นการขายของส่วนตัว การย้ายบ้าน sublet ต่างๆ ไม่มีปัญหาเลย แต่ถ้าจะเป็นนายหน้าขายของให้กับบริษัท ห้างร้าน ใดๆ ควรส่งเฉพาะในกลุ่มที่รู้จักกันจะดีกว่า
6. การส่งข้อความที่เฉพาะเจาะจงถึงบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่ง ถ้าไม่จำเป็นไม่ควรส่งเข้า list
7. ข้อความที่จะ forward เข้า thailist ถ้าเห็นว่าเนื้อข้อความมีรายละเอียดขี้หวายยาวๆ ผากกรุณาช่วยลบบายชื่อเหล่านั้นออกก่อนด้วยก่อนส่งก็จะดีมาก ถ้าเป็นไปได้

ทั้งนี้และทั้งนั้นระเบียบปฏิบัติอันนี้ก็ได้ไม่ได้เป็นกฎตายตัว เพราะต้องการที่จะให้พวกเราใช้ thai list กันได้อย่างสบายใจเพื่อประโยชน์ของทุกๆ คน ถ้าใครมีข้อแนะนำใดๆ ก็ฝากแจ้งมายัง TSA ด้วยค่ะ ☺

